

צנידת
הלילה

ג'אנין פרוסט

ג'אנין פרוסט

ציידת הלילה

סדרת ציידת הלילה

1

מאנגלית: לינדה פניאס־אוחנה

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

ג'אנין פרוסט
ציידת הלילה

Jeaniene Frost
HALFWAY TO THE GRAVE
A NIGHT HUNTRESS –
Book I

HALFWAY TO THE GRAVE by Jeaniene Frost
Copyright © 2007 by Jeaniene Frost
Excerpts from *Love Letters From a Duke* copyright © 2007 by Elizabeth Boyle; *A Touch Of Mink* copyright © 2007 by Suzanne Enoch; *Halfway to the Grave* copyright © 2007 by Jeaniene Frost; *Lord of Scoundrels* copyright © 1995 by Loretta Chekani
Published by arrangement with *Avon*, an imprint of HarperCollins Publishers.

Hebrew language copyright © 2025 Ahavot 2018

עריכה לשונית: שפרה רווה
הגהה אחרונה: ורד בן דוד
עימוד: שרית רוזנברג
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | 'לימונדה' סטודיו למיתוג

© הזכויות לציטוטים שמורות לבעלי הזכויות

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

© 2025 כל הזכויות בשפה העברית
שמורות לא(ה)בות 2018

נדפס בישראל 2025 | Printed in Israel 2025

סידור, עימוד, הפקה וקדם-דפוס במפעלי כנרת, זמורה, דביר – מוציאים לאור בע"מ
רח' אגוז 6, פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין 7319900

Kinneret, Zmora, Dvir — Publishing House Ltd.
6 Egoz St., Hevel Modi'in Industrial Park 7319900, Israel

מסת"ב 978-965-7831-571 ISBN

www.kinbooks.co.il
www.ahavot.com

לאימא שלי, שתמיד האמינה בי,
גם כשאני לא האמנתי.

תודות

ראשית, אני חייבת להודות לאלוהים, שהעניק לי את חוש ההומור ואת הדמיון המעוות. כיוון שניחנתי בשניהם, מאז שאני זוכרת את עצמי, אני יודעת שאיני יכולה להאשים אף אחד אחר. הערכתי העמוקה נתונה לסוכנת המדהימה שלי, רייצ'ל וייטר, שקראה כל כתב יד ראשוני ואמרה, "זה טוב. עכשיו תשפרי את זה." ללא מאמצייה הבלתי נלאים והעידוד שנתנה, הרומן הזה לא היה נולד. תודות נוספות שלוחות לעורכת שלי, אריקה צ'אנג, שהתלהבותה יוצאת הדופן והתמיכה שלה אפשרו לעמוד התודות הזה להיות כאן מלכתחילה. תודה רבה לך, אריקה. הגשמת לי חלום. תודה מקרב ליבי למשפחה שלי, על שהם חלק כה גדול מחיי. ואחרון, והכי חשוב, אני מודה לבעלי על יותר דברים משהדף יכול להכיל.

1

קפאתי כשראיתי את הבהובי האורות הכחולים והאדומים מאחוריי – ידעתי שבשום פנים ואופן לא אוכל לתת הסבר מספק לגבי מה שהיה לי בתא המטען של הטנדר. עצרתי בצד וחיכיתי בציפייה דרוכה לשוטר, שהתקרב אל חלון המכונית. "היי, יש איזו בעיה?" שאלתי בשיא התמימות, והתפללתי שעיניי לא יסגירו אותי. תשתלטי על עצמך. את יודעת מה קורה כשאת מתעצבנת.

"כן, הפנס האחורי שלך שבור. רישיונות, בבקשה."
חרא. זה בטח קרה כשהעמסתי את הדבר הזה על הטנדר. באותו רגע לא היה מקום לעדינות, רק לפעולה מהירה.
נתתי לו את רישיון הנהיגה האמיתי שלי, לא את המזויף. הוא האיר בפנס שלו על המסמך ועל פניי חליפות.
"קאת'רין קרופילד. את הבת של ג'סטנה קרופילד, לא? שגרה בחוות קרופילד צ'רי?"

"כן, אדוני." מנומסת ואדיבה. כאילו אין לי שום דאגות.
"טוב, קאת'רין. השעה כמעט ארבע לפנות בוקר. למה את מסתובבת בחוץ כל כך מאוחר?"
יכולתי לספר לו את האמת על מעשיי, אבל לא התחשק לי להכניס את עצמי לצרות. או לתוך תא משוגעים מרופד לתקופה ממושכת.
"לא הצלחתי להירדם, אז החלטתי לצאת להסתובב קצת במכונית."

לחרדתי, הוא פסע לאיטו לכיוון תא המטען של הטנדר והאיר בפנס לתוכו.

"מה יש לך כאן?"

אה, שום דבר מיוחד. רק גופה מתחת לכמה שקיות, וגרון. "שקיות דובדבנים מהמטען של סבא ושל סבתא שלי." אם דפיקות הלב שלי היו קצת יותר חזקות, הן היו מחרישות את אוזניו. "באמת?" הוא תקע את הפנס שלו בגבשושית שמתחת לשקיות הניילון. "אחת מהן דולפת."

"לא נורא." קולי כמעט הפך לצווחה. "הן תמיד דולפות. בגלל זה אני לוקחת אותן בטנדר הישן. הרצפה כבר מוכתמת לגמרי באדום."

הקלה הציפה אותי כשהוא חדל מחיפושיו וחזר אל החלון שלי. "ואת מסתובבת בשעה כל כך מאוחרת כי לא הצלחת להירדם?" שפתיו התעקלו בחיוך ידעני. הוא סקר את החולצה הצמודה שלי ואת שערי הפרוע. "נראה לך שאני אאמין לזה?"

הרמיזה הייתה כל כך בוטה, שכמעט איבדתי את קור הרוח שלי. הוא חושב שיצאתי לחפש זיון. האשמה מרומזת, שהתהוותה במשך עשרים ושלוש שנים כמעט, עמדה עכשיו תלויה בינינו – את בדיוק כמו אימא שלך, לא? לא היה קל להיות ילדה שנולדה מחוץ לנישואין בעיירה כל כך קטנה – אנשים זכרו לך את זה כל הזמן. בימינו אפשר היה לחשוב שזה לא ישנה, אבל לליקינג פולז, אודיו, הייתה מערכת ערכים משלה, כזו שבמקרה הטוב אפשר היה לקרוא לה מיושנת.

במאמץ עילאי הצלחתי לרסן את כעסי. כשמישהו עצבן אותי, הייתה לחלק האנושי שלי נטייה להתקלף מעליי כמו נשל נחש. "נוכל לשמור את זה בינינו, אדוני השוטר?" ושוב המצמוץ התמים בעיניים. על האיש המת זה עבד. "אני מבטיחה לא לעשות את זה עוד פעם."

הוא תחב את אצבעותיו מתחת לחגורה שלו וחכך בדעתו. בד חולצתו נמתח מעל הכרס הגדולה שלו, אבל נמנעתי מלהעיר הערות

בנוגע להיקף המותניים שלו או לעובדה שהוא הסריח מבירה. לבסוף חייך, חושף שן קדמית עקומה.
"לכי הביתה, קאת'רין קרופילד, ותדאגי לתקן את הפנס האחורי."
"כן, אדוני!"
מסוחררת מהעובדה שהצלחתי להתחמק, התנעתי את הטנדר ונסעתי משם. זה היה קרוב. להבא אצטרך להיזהר יותר.

יש אנשים שמתלוננים על כך שאבא שלהם הוא חתיכת אפס, או על שלדים בארונות של המשפחה. במקרה שלי שתי העובדות האלה היו ממש נכונות. אל תבינו אותי לא נכון: בהתחלה בכלל לא ידעתי מה אני. אימי, האדם היחיד השותף לסוד שלי, סיפרה לי רק כשהגעתי לגיל שש־עשרה. כשהייתי ילדה, היו לי יכולות שלא היו לילדים האחרים, אבל כששאלתי אותה, היא כעסה ואמרה לי לא לדבר על זה. למדתי לשמור דברים בסוד ולהסתיר את השוני בינינו. מבחינתם הייתי סתם מוזרה. מתבודדת. זאת עם העור החיוור המשונה, שאוהבת לשוטט בשעות מוזרות. אפילו סבא וסבתא שלי לא ידעו מה אני באמת, אבל מצד שני, גם אלה שאותם אני צדה לא ידעו.

סופי השבוע שלי מתנהלים עכשיו על פי דפוס קבוע. אני יוצאת לאחד מהמועדונים הנמצאים במרחק של לפחות שלוש שעות נסיעה כדי לחפש קצת אקשן. לא מהסוג שהשוטר החביב תיאר לעצמו, אלא משהו אחר. ואז אני שותה בכמויות ומחכה למישהו מיוחד שיתחיל איתי. מישהו שאני מקווה תמיד שאוכל בסופו של דבר לשתול בחצר האחורית, אם לא איהרג קודם. אני עושה את זה כבר שש שנים. אולי יש לי משאלת־מוות. זה די מצחיק, האמת, כיוון שמבחינה טכנית אני ממילא כבר חצי־מתה.

זו הסיבה לכך, שההיתקלות המאוד־קרובה עם רשויות החוק לא מנעה ממני לצאת שוב ביום שישי שלאחר מכן. לפחות כך ידעתי שאני גורמת אושר לאדם אחד. לאימא שלי. טוב, לה הייתה סיבה טובה לנטור טינה. רק הלוואי שזה לא היה עובר הלאה, אליי.

המוזיקה הרועשת במועדון הכתה בי כמו גל, והדופק שלי החל מייד לפעום למקצב שלה. נדחקתי לאט בין המון האנשים, מחפשת את הדבר הזה, את תחושת הבטן ההיא, שאין לטעות בה. המקום היה מלא אנשים, ליל שישי טיפוזי. אחרי שהסתובבתי במשך שעה, תחושה של אכזבה החלה לחלחל בי. נראה שיש כאן רק בני אדם. פלטתי אנחה, התיישבתי ליד הבר והזמנתי ג'ין וטוניק. הגבר הראשון שניסה להרוג אותי הזמין לי ג'ין וטוניק. מאז זה המשקה המועדף עליי. מי אמר שאני לא טיפוס סנטימנטלי?

מדי פעם ניגשו אליי גברים. משהו בעובדה שאני צעירה ורווקה זעק אליהם "זיינו אותי". דחיתי אותם בנימוס, ולפעמים בחוסר-נימוס, תלוי עד כמה הם היו עיקשים בנסיונותיהם. לא הגעתי לכאן כדי למצוא חבר. אחרי שנפרדתי מהחבר הראשון שלי, דני, לא רציתי עוד לצאת עם אף אחד. אם לבחור היה דופק, הוא לא עניין אותי. לא פלא שחיי האהבה שלי היו עלובים.

אחרי שלושה משקאות נוספים החלטתי לעשות סיבוב נוסף במועדון, כיוון שבתור פיתיון לא הייתה לי הצלחה מסחררת באותו ערב. השעה הייתה כמעט חצות, ועד עכשיו לא היה כאן כלום חוץ מאלכוהול, סמים וריקודים.

שולחנות האוכל ניצבו בפינה המרוחקת של המועדון. כשעברתי לידם, החל עורי לעקצץ. מישהו, או משהו, נמצא בקרבת מקום. עצרתי והסתובבתי באיטיות, מנסה לצוד בחושיי את מיקומו.

מחוץ לאלומת האור, בתוך הצללים שעמעמו את דמותו, ראיתי את קצה ראשו של גבר רכון קדימה. באור המהבהב נראה שערך כמעט לכן, אבל עורו היה נטול קמטים. שקעים וקווי מתאר התגלו והפכו לתווי פנים ברורים, כשהרים את ראשו ושם לב שאני נועצת בו מבטים. הגבות שלו היו כהות יותר משערו הבלונדיני. העיניים האלה שלו היו גם הן כהות, מבטן עמוק מכדי שאוכל לנחש את צבען. עצמות הלחיים שלו היו מסותתות כמו שיש, ועור חלק וקורן כמו שמנת ויהלום בהק מתחת לצווארון חולצתו.

כינגו.

הרבקתי על פניי חיוך מעושה וניגשתי אליו בנחת, בהילוך מופגן של מישהי ששתתה קצת יותר מדי. התיישבתי בכברות על הכיסא מולו.

"היי, חתיך," אמרתי בקול הכי מפתה שלי.
"לא עכשיו."

חיתוך דיבורו היה חד, והיה לו מבטא בריטי בולט. מצמצתי לרגע כמו טיפשה, וחשבתי שאולי באמת שתיתי יותר מדי ולא הבנתי אותו.
"סליחה?"

"אני עסוק." הוא נשמע קצר רוח ונרגז מעט.
מבוכה השתלטה עליי. יכול להיות שטעיתי? ליתר ביטחון הושטתי את ידי והעברתי את אצבעי על ידו בעדינות. העוצמה ניתזה כמעט בכוח מנקבוביות עורו. לא אנושי, ללא ספק.
"חשבתי שאולי, אממ..." גמגמתי וחיפשתי משפט מחץ מפתה. למען האמת, זה מעולם לא קרה לי. בדרך כלל, גברים מסוגו היו טרף קל. עם הגבר הזה לא הצלחתי להתמודד כמו מקצוענית אמיתית.
"רוצה להזדיין?"

המילים נפלטו מפי, ונחרדתי כששמעתי את עצמי אומרת אותו. הייתי צריכה להתאפק כדי לא להניח בבהלה את כף ידי על הפה שלי, כי מעולם לא השתמשתי במילה הזאת.

לאחר שסירב לי בפעם השנייה והסב מבטו ממני, חזר עכשיו והביט בי, ושפתיו התעקלו לחיוך משועשע. עיניים כהות אמדו אותי.

"זמן לא טוב, מותק. תצטרכי לחכות קצת. תהיי ילדה טובה ותתחפפי מכאן, אני כבר אמצא אותך אחר כך."

בנפנוף יד שילח אותי מעליו. קמתי והלכתי משם, קהת חושים ומנידה בראשי בהלם מוחלט מן הדרך שבה התגלגלו העניינים. איך אני אמורה להרוג אותו עכשיו?

המומה, הלכתי לשירותים כדי לבדוק איך אני נראית. השיער שלי נראה בסדר, בגוון הארגמני המזעזע הרגיל שלו, ולבשתי את חולצת המזל שלי, זאת שהובילה את שני הגברים האחרונים לאבדון. אחר

כך חשפתי שיניים אל מול המראה. שאריות אוכל לא היו תקועות ביניהן. לבסוף הרמתי את ידי ורחרחתי את בית השחי שלי. לא, לא נדף ממני ריח רע. אז מה הסיבה? ואז חלפה מחשבה בראשי – יכול להיות שהוא הומו?

הרהרתי בכך בכובד ראש. הכול אפשרי – אני ההוכחה לכך. אולי כדאי לעקוב אחריו בכל פעם שהוא ינסה להתחיל עם מישהו, גבר או אישה. משקיבלתי את ההחלטה, יצאתי לדרך בנחישות מחודשת. הוא הסתלק. השולחן שעליו רכן קודם לכן היה ריק עכשיו, והוא לא הותיר שום עקבות. בבהילות הולכת וגוברת חיפשתי אותו ליד הבר, על רחבת הריקודים ושוב ליד שולחנות האוכל. לא כלום. כנראה שרפתי יותר מדי זמן בשירותים. פסעתי בחזרה אל הבר כשאני מקללת את עצמי, והזמנתי משקה נוסף. האלכוהול לא עזר לי להקהות את חושיי, אך השתייה סיפקה לי תעסוקה – עד כה הרגשתי מאוד לא יעילה.

"נשים יפות לא צריכות לשתות לבד", אמר מישהו לידי. הסתובבתי כדי לנפנף את הבחור, אבל עצרתי בעצמי כשראיתי שהמעריץ שלי מת לגמרי, מת כמו אלביס. שיער בלונדיני, כהה פי כמה וכמה מזה של הגבר הקודם, ועיניו בצבע טורקיז. שכה יהיה לי טוב, זה יום המזל שלי.

"האמת שאני לא אוהבת לשתות לבד."
הוא חיך וחשף שיניים מרובעות ויפות. כדי שאוכל לנשוך אותך, יקירתי.

"את לבד כאן?"
"אתה רוצה שאהיה כאן לבד?" עפעפתי בעיניי בביישנות. הוא כבר לא יצליח להימלט ממני, אני נשבעת.
"אני מאוד רוצה." הוא דיבר עכשיו בקול נמוך, וחיוכו העמיק. מה שבטוח, יש להם קול מדהים. רובם היו יכולים לחלוטן בתור נערי טלפון בשיחות סקס.

"טוב, אז עד עכשיו הייתי לבד. אבל עכשיו אני איתך."
שמטתי את ראשי בכוונה הצידה בתנועה פלרטטנית, שחשפה את

צווארי. עיניו עקבו אחר תנועותי, והוא ליקק את שפתיו. יפי, הוא רעב.

“איך קוראים לך, אישה יפה?”

“קאת רייבן.”* קיצור של קאת'רין ושל צבע שערו של הגבר הראשון שניסה להרוג אותי. טיפוס סנטימנטלי, כבר אמרתי. חיוכו התרחב. “שם מאוד מיוחד.”

שמו היה קווין. ארכיטקט בן עשרים ושמונה, או לפחות זה מה שאמר. קווין התארס לא מזמן, אבל הארוסה שלו זרקה אותו, ועכשיו הוא רק רוצה למצוא בחורה נחמדה ולהתמסד. בעודי מקשיבה לו, הצלחתי בקושי לא להיחנק מהמשקה שלי מרוב צחוק. זיוני מוח. עוד מעט הוא יוציא תמונות של בית עם גדר עץ לבנה. ברור שהוא לא ייתן לי בשום פנים ואופן להזמין מונית, וכמה לא מתחשבים החברים הדמיוניים שלי, שהלכו הביתה בלעדיו. כל כך נחמד מצידו שהוא מסיע אותי הביתה, אה, ודרך אגב, יש לו משהו להראות לי. טוב, בעצם, גם לי יש משהו להראות לך.

מניסיוני למדתי, שהרבה יותר קל להיפטר ממכוננית שלא שימשה כזירת רצח. לכן פתחתי איכשהו את דלת הנהג של הפולקסווגן שלו ונמלטתי ממנה בצרחות אימה מדומות, כשהוא עשה את הצעד הראשון. לשם כך הוא בחר אזור ריק מאדם – כך עשו כמעט כולם – אז לא חששתי שאיזו נשמה טובה תשמע במקרה את צעקותיי.

הוא הלך בעקבותיי בצעדים מדודים, משועשע מן המחזה האווילי של צעדיי הכושלים. מעדתי בכוונה והתחלתי לייבב כדי להעצים את הרושם, ואז הוא הגיח ורכן מעליי במלוא עוצמתו. פניו השתנו, ועכשיו חשפו מה הוא באמת. חיוכו המרושע חשף ניבים עליונים, שלא נראו שם קודם, ועיניו, שקודם לכן היו כחולות, זהרו עכשיו בבוהק ירוק ומבעית.

גיששתי סביבי, ותוך כדי כך הסתרתי את ידי המחליקה אל הכיס. “אל תפגע בי!”

* Raven – גם: צבע שחור מבריק (כל ההערות הן של המתרגמת).

הוא כרע ברך ואחז בעורפי.

"זה יכאב רק לרגע."

באותו רגע תקפתי. שלפתי את ידי בתנועה מהירה ומיומנת, והנשק שהחזקתי בידי ננעץ בליבו. סובבתי אותו שוב ושוב, עד ששפתיו צנחו ברפיון והבוהק נמוג מעיניו. פעם אחרונה דחקתי פנימה בכוח את כלי הנשק, ואז דחפתי אותו מעליי וניגבתי את ידי המוכתמות בדם במכנסיים שלי.

"צדקת." התנשמתי בכבודות מהמאמץ. "זה באמת כאב רק

לרגע."

כשהגעתי הביתה, מאוחר יותר, שרקתי לעצמי – בסופו של דבר, הערב הזה לא היה מבוזבז לגמרי. אחד מהם הצליח לחמוק, אבל השני לא ישחר עוד לטרף בחשכה. אימא שלי ישנה בחדר שלנו. אני אספר לה על זה בבוקר. בסופי השבוע זו תמיד הייתה השאלה הראשונה שלה בבוקר: נו, הצלחת לתפוס אחד מהיצורים האלה, קאת'ריין? כן, דווקא כן! ואפילו בלי לחטוף מכות או להיעצר על ידי המשטרה. אי אפשר לבקש יותר מזה.

למען האמת, הייתי במצב רוח מרומם כל כך, שהחלטתי ללכת לאותו מועדון גם בערב שלמחרת. הרי מסתובב שם מוצץ דם מסוכן, ואני מוכרחה לעצור אותו, נכון? ביצעתי את מטלות הבית הרגילות שלי בקוצר רוח. אימא שלי ואני גרנו עם סבא ועם סבתא שלי בבית דו קומתי קטן, שפעם שימש אסם. בדיעבד הסתבר, שהאחוזה המבודדת, עם שטחי האדמה הנרחבים שלה, הייתה שימושית. בשעה תשע כבר הייתי בדרכי החוצה.

המועדון שוב המה אדם, כיוון שהיה מוצאי שבת. בדיוק כמו בליל אמש התנגנה המוזיקה בעוצמה, והפרצופים היו חסרי הבעה. הסריקה הראשונה שלי לא העלתה דבר וקצת הוציאה לי את הרוח מהמפרשים. ניגשתי לכיוון הבר ולא שמתי לב לחשמל באוויר סביבי אלא רק כששמעתי אותו מדבר אליי.

"עכשיו אני מוכן לזיון."

"מה?"

הסתובבתי במהירות אחורה והתכוננתי לשתול את השרץ הזר, אבל עצרתי. זה היה הוא. הסמקתי כשנזכרתי מה אמרתי לו בליל אמש. מסתבר שגם הוא זכר.

"אה, כן, טוב..." איך בדיוק אני אמורה להגיב לזה? "אממ... אולי אתה רוצה לשתות משהו קודם? בירה או..."
"אל תטרחי." הוא קטע את קריאתי לברמן והעביר את אצבעו לאורך קו הלסת שלי. "בואי."

"עכשיו?" הבטתי סביבי; נתפסתי לא מוכנה.
"כן, עכשיו. שיניתי את דעתך, מותק?"
עיניו קראו עליי תיגר, והיה בהן ניצוץ שלא הצלחתי לפענח. לא רציתי להסתכן בכך שאאבד אותו שוב, ולכן לקחתי את התיק שלי וסימנתי לו לכיוון הדלת.
"אחרֶיך."

"לא, לא," אמר בחיוך מצמרר. "לִיִּדְיוּ פִּיֶּסֶט."

הובלתי אותו אל מגרש החניה, כשמדי פעם אני מגניבה מבטים לאחור. כשהיינו בחוץ, הוא הביט בי בציפיה.

"טוב, תביאי את המכונית שלך וניסע מכאן."
"המכונית שלי? אין לי... אין לי מכונית. איפה המכונית שלך?"
התאמצתי להישאר רגועה, אבל בתוכי שקשקתי מפחד. כל זה חרג לגמרי מהשגרה הקבועה שלי, וזה לא מצא חן בעיניי.

"הגעתי הנה באופנוע. מתחשק לך לצאת לסיבוב?"
"באופנוע?" לא, זה לא טוב. אין תא מטען להכניס אליו את הגופה שלו, ואני לא מתכוונת להניח אותה על הכידון ולנסות לשמור על שיווי משקל בנסיעה. ובנוסף, אני לא יודעת לרכוב על אופנוע.
"אממ... אז ניסע ברכב שלי. הוא שם."

כשהלכתי לעבר הטנדר, הזכרתי לעצמי להתנודד. קיוויתי שיחשוב שזה בהשפעת האלכוהול.

"חשבתי שאמרת שאין לך מכונית," הוא קרא מאחוריי.

השתהיתי לרגע והפניתי את פניי אליו. חרא, זה באמת מה שאמרת.

"שכחתי שהיא כאן, זה הכול," שיקרתי ללא היסוס. "אני חושבת ששתיי יותר מדי. רוצה לנהוג?"
 "לא, תודה," השיב מייד. מאיזושהי סיבה צרם לאוזניי המבטא הבריטי המוכהק שלו.

עשיתי ניסיון נוסף, והפעם בחיוך מעוקם. הוא מוכרח לנהוג. הנשק שלי היה מונח בכיס הימני של מכנסיי, כי בכל הפעמים הקודמות ישבתי בכיסא שלייד הנהג.

"ברצינות, אני חושבת שכדאי שאתה תנהג. אני קצת שיכורה. לא הייתי רוצה שבגללי נמצא את עצמנו מרוחים על איזה עץ."
 זה לא עבד.

"אם את רוצה, אפשר לדחות את זה לפעם אחרת..."
 "לא!" צליל ייאוש נשמע בקולי, והדבר גרם לו לזקוף קלות את גבותיו. "אני מתכוונת, אתה כזה חתיך ו... מה אומרים במצב כזה?
 "... אני באמת, באמת רוצה לעשות את זה איתך."

הוא החניק את צחוקו, ועיניו הכהות זרחו. ז'קט הג'ינס שלו היה זרוק ברישול מעל חולצת הצווארון שלבש. לאורם של פנסי הרחוב נראו עצמות הלחיים שלו בולטות אף יותר. מעולם לא ראיתי תווי פנים מפוסלים בשלמות שכזאת.

הוא סקר אותי במבטו מלמעלה למטה, קצה לשונו חולף על פנים שפתו התחתונה.

"טוב, אז קדימה, בואי נלך. את נוהגת."
 בלי לומר מילה הוא התיישב במושב שלייד הנהג.

כיוון שלא הותיר בידי ברירה, התיישבתי בכיסא הנהג והתחלתי לנסוע לכיוון הכביש הראשי. הדקות חלפו, אבל לא ידעתי מה לומר. השתיקה הייתה מלחיצה. הוא לא דיבר, אבל הרגשתי שעייניו בוחנות אותי. כשלא יכולתי עוד לסבול את זה, פלטתי את השאלה הראשונה שחלפה בראשי.

"איך קוראים לך?"

“זה משנה?”

העפתי מבט לימיני, ומבטינו נפגשו. עיניו היו בצבע חום כהה כל כך, שהן נראו כמעט שחורות. שוב התגלה בהן רמז מצמרר לקריאת תיגר, מעין איום דומם. וזה היה מטריד, בלשון המעטה. כל קודמיו גילו נכונות מלאה לפטפט איתי.

“רק רציתי לדעת. לי קוראים קאת.” יצאתי מהכביש הראשי ופניתי לשביל החצץ המוביל אל האגם.

“קאת, * אה? מכאן את נראית דומה יותר לחתלתולה.”

הפניתי את ראשי אליו במהירות ויריתי לעברו מבט מעוצבן. אור-הו, אני הולכת ליהנות מזה, ועוד איך.

“קוראים לי קאת,” חזרתי ואמרתי בתקיפות, “קאת רייבן.”

“מה שתגידי, חתלתולונת.”

לחצתי על דרושת הבלמים בבת אחת. “יש לך בעיה, אדוני?” גבות כהות הורמו. “לא, אין שום בעיה, חמורה. זהו, זאת התחנה הסופית? פה את רוצה להזדיין איתי?”

שוב הופיע הסומק המציק בלחיי לנוכח דבריו הישירים. “אממ... לא. עוד קצת הלאה. יותר יפה שם.” המשכתי לנסוע פנימה אל מעבה היער.

הוא גיחך בשקט. “אני בטוח בזה, מותק.”

כשעצרתי את הטנדר במקום המפגש החביב עליי, הסתכלתי עליו. הוא ישב בדיוק כמו קודם, ללא נוע. בשום פנים ואופן לא יכולתי עדיין להפתיע אותו עם מה שהיה לי מתחת למכנסיים. כחכחתי בגרוני והצבעתי על העצים.

“בא לך לצאת החוצה ו... לשכב שם?” זאת הייתה מילה מוזרה, אבל עדיפה על להזדיין.

גיחוך קל האיר את פניו, והוא ענה. “לא, לא. כאן זה בסדר גמור. אני אוהב לעשות את זה בטנדר.”

"טוב..." לעזאזל, מה עכשיו? זה לא ילך. "קצת צפוף כאן." בתחושת ניצחון התחלתי לפתוח את דלת הנהג.

הוא לא זז. "יש כאן המון מקום, חתלתולה. אני נשאר כאן." "אל תקרא לי חתלתולה." קולי היה חד מדי לסיטואציה רומנטית, אבל הייתי ממש מרוגזת. ככל שהוא יהיה מת-על-אמת מהר יותר, כך יהיה טוב יותר.

הוא התעלם מדבריי. "תוריד את הבגדים. בואי נראה מה יש לך שם."

"סליחה?" זה כבר היה מוגזם.

"את לא מתכוונת לשכב איתי כשאת לבושה, נכון, חתלתולה?" אמר בלגלוג. "בעצם, כל מה שצריך באמת זה להוריד את התחתונים. נו, אל תבזזי לי את כל הלילה."

יו, אני אגרום לו להצטער על זה. קיוויתי שזה יכאב לו מאוד. בחיך מתנשא הסתכלתי עליו.

"אתה קודם."

הוא גיחך שוב וחשף שיניים רגילות. "את ילדה ביישנית, מה? לא עשית עליי רושם כזה בהתחלה, כשניגשת אליי וממש התחננת וכל זה. מה דעתך שנעשה את זה ביחד?"

ממזר. זאת הייתה המילה הגסה ביותר שעלתה בדעתי. דקלמתי אותה בראשי כשהתכוונתי בו במבט זהיר והתחלתי לפתוח את הכפתורים של מכנסי הג'ינס שלי. הוא התיר בנונשלנטיות את החגורה שלו, פתח את כפתור מכנסיו ופשט את חולצתו. הפעולה הזאת חשפה את העור החיוור והמתוח בבטנו, שהייתה נטולת שיער עד קו המפשעה שלו.

זה היה הכי רחוק שנתתי אי פעם למצב כזה להידרדר. הייתי כל כך נבוכה, עד שאצבעותי רעדו כשקילפתי מעליי את הג'ינס והושטתי את ידי לתוכם.

"תסתכלי הנה, מותק, תראי מה יש לי כאן בשבילך."

העפתי מבט למטה, ראיתי את ידו נצמדת לגופו ומייד הפניתי את מבטי. כמעט הצלחתי לאחוז ביד, הייתי זקוקה רק לרגע אחד נוסף...

הצניעות שלי היא זו שהכשילה אותי. כשהפניתי את פניי ממנו כדי לא לראות את המפשעה שלו, פספסתי את ידו המתהדקת לאגרוף, אשר נע במהירות בלתי נתפסת לעבר ראשי. ראיתי הבזק אור, ואחריו הרגשתי כאב חד ומפלח; ואז השתררה דממה.

2

הרגשתי כאילו משהו חופר בתוך מוחי. באיטיות מייסרת פקחתי את עיניי ומצמצתי. אור השמש היה חלש בהשוואה לאור המנורה החזק, שדלק וסימא את עיניי. זרועותיי היו מורמות, פרקי ידיי כאבו, והכאב בראשי גרם לי להתכופף מייד קדימה ולהקיא.

"חסבתי סראיתי חתול!"

הקול הלועג סילק את הכאב בטלטלת אימה. כשראיתי את הערפד עומד קרוב אליי, נרעדתי.

"באמת, באמת סראיתי חתול!"

אחרי שסיים לחקות את טוויטי האפרוח, הוא חייך אליי חיוך לא נעים. ניסיתי לסגת לאחור, אבל נוכחתי לדעת שיריי קשורות לקיר. שתי כפות רגליי היו אזוקות אף הן. החולצה והמכנסיים שלי נעלמו, ואני עמדתי שם, לבושה בתחתונים ובחזייה בלבד. אפילו הכפפות, סימן ההיכר שלי, נעלמו. אוי, אלוהים.

"אז ככה, מותק, בואי ניגש לעניינים." הנימה המשועשעת הסתלקה מקולו, ועיניו הפכו קשות כמו אגמים של אבן גרניט כהה. *"בשביל מי את עובדת?"*

השאלה הפתיעה אותי כל כך, שעברה דקה עד שיכולתי לענות לו. *"אני לא עובדת בשביל אף אחד."*

"bollocks." הוא הגה את המילה בחדות, ולא הייתי צריכה

* בסלנג בריטי – שטויות.

להבין אותה כדי לנחש שהוא לא מאמין לי. ואז התקרב אליי ורכן קדימה.

"בשביל מי את עובדת?" והפעם בטון מאיים יותר.

"בשביל אף אחד."

ראשי נחבט לאחור בקול פיצוח כשסטר לי. דמעות נקוו בעיניי, אבל לא נתתי להן לזלוג. אולי אני הולכת למות, אבל אני לא חייבת להשפיל את עצמי.

"לך לעזאזל."

מייד שמעתי שוב צפצוף באוזניים. הפעם הרגשתי כבר את טעם הדם.

"אני שואל אותך שוב, בשביל מי את עובדת?"

יריתי לעברו מבט מתריס וסיננתי: "בשביל אף אחד, חתיכת

דפוק!"

הוא מצמץ בהפתעה, ואז התנודד על עקביו וצחק בקול רם כל כך, עד ששמעתי פעם נוספת צפצופים באוזניים. אחרי שהתעשת רכן קדימה והתקרב אליי, עד שניצב סנטימטרים בוודים בלבד מפניי. הניבים שלו בהקו באור.

"אני יודע שאת משקרת."

קולו הפך ללחישה. הוא כופף את ראשו וקירב אותו אליי, עד שפיו רפרף על צווארי. מאובנת מאימה, התפללתי שיהיה לי כוח לא להתחנן על חיי.

הבל פיו הקריר חלף על פני עורי. "אני יודע שאת משקרת", המשיך ואמר, "כי אתמול בלילה חיפשתי מישהו. כשמצאתי אותו, ראיתי את הג'ינג'ית החמודה, שניסתה להתחיל איתי, יוצאת איתו מהמועדון. עקבתי אחריכם ותכננתי לארוך לו, בזמן שיהיה עסוק איתך. אבל במקום זה ראיתי אותך תוקעת לו יתד בלב, ועוד איזו יתד!"

מול עיניי המשתאות הוא טלטל בניצחון את כלי הנשק שלי, שהותאם במיוחד לצרכיי. "עשוי עץ מבחוץ וכסף מבפנים. אין ספק, זה בהחלט משהו מתוצרת אמריקה! ופוף! הלך על רבון! אבל זה לא

הספיק לך. זרקת אותו בתא המטען, נסעת לטנדר שלך, ושם הורדת את ראשו וקברת אותו בחתיכות. ואחר כך הלכת הביתה, שורקת לך מנגינה עליזה. איך לכל הרוחות הצלחת לעשות את זה, הא? את לא עובדת בשביל אף אחד? אז למה כשאני שואף שאיפה עמוקה כאן" – הוא הצמיד את אפו לעצם הבריא שלי ורחרח – "אני מריח משהו שהוא לא בדיוק אנושי? משהו עמום, אבל כזה שאי אפשר לטעות בו. משהו ערפדי. מישהו שלח אותך, זה ברור. מישהו שנותן לך לשתות מהדם שלו, נכון? מישהו שהופך אותך לחזקה יותר ולמהירה יותר, אבל בכל זאת אנושית. הערפדים המסכנים אפילו לא חושדים. אנחנו רואים רק... אוכל."

באצבע אחת לחץ בעדינות על הדופק הפועם שלי.
 "ועכשיו, בפעם האחרונה, לפני שאשכח את כללי הנימוס, ספרי לי מי הבוס שלך."

הסתכלתי עליו וידעתי, כי פניו יהיו האחרונים שאראה אי פעם. תחושת מרירות חלפה בי בחטף, אבל הדחקתי אותה מייד. אני לא אתלונן. אולי, רק אולי, העולם יהפוך בזכותי למקום טוב יותר. זה הדבר היחיד שיכולתי לקוות לו, ולכן לפני מותי אספר לתליין שלי את האמת.

"אין לי בוס." כל מילה שיצאה מפי נטפה רעל. אין צורך לשמור על כללי הנימוס. "אתה רוצה לדעת למה יש לי ריח של בת אנוש וגם של ערפד? כי זה מה שאני. לפני שנים אימא שלי יצאה עם מישהו שנראה לה בחור טוב. הסתבר שלא רק שהיה ערפד, אלא שהוא גם אנס אותה. חמישה חודשים אחר כך אני נולדתי: פגה, אבל מפותחת לגמרי, עם יכולות רבות ומפחידות. כשהיא סוף-סוף סיפרה לי על אבא שלי, הבטחתי לה להרוג כל ערפד שאמצא כדי לפצות אותה, כדי לוודא שאיש לא יסבול כמו שהיא סבלה. ומכיוון שהיא פוחדת לצאת מהבית כבר שנים רבות, מאז המקרה, אני צדה למענה. הדבר היחיד המצער אותי בעובדה שאני עומדת למות, הוא שלא הצלחתי להרוג עוד כמה כמוך!"

ככל שדיברתי, כך הלך קולי והתחזק, עד שהפך לצעקה במשפט

האחרון, כשהטחתי את המילים היישר בפניו. עצמתי את עיניי והתכוננתי למכת המוות.

לא כלום. שום צליל, שום מכה, שום כאב. כעבור רגע הצצתי וראיתי אותו עומד בדיוק באותו מקום. הוא טפח על סנטרו באצבעו והסתכל בי במבט, שאפשר לתאר אותו רק כמהורהר.

"נו?" הפחד ותחושת ההשלמה עם גורלי הלכו וסדקו את קולי, עד שנשבר. "תהרוג אותי כבר, חתיכת מוצץ-צווארים עלוב שכמותך!" ההתבטאות הזאת זיכתה אותי במבט משועשע מצידו. "דפוק, 'מוצץ-צווארים'. את מנשקת את אימא שלך עם הפה המלוכלך הזה?" "שלא תעז לדבר על אימא שלי, רוצח! יצורים מסוגך אינם ראויים לדבר עליה!"

צל של חיוך ריחף על שפתי. "אומרים שהפוסל במומו פוסל, לא? ראיתי אותך רוצחתי; ואם את אומרת את האמת, הרי את בדיוק כמוני."

הגדתי בראשי. "אני בכלל לא כמוך! כולכם מפלצות, שטורפות אנשים תמימים. לחיים שאתם הורסים אין כל משמעות בעיניכם. הערפדים שהרגתי תקפו אותי לרוע מזלם, הייתי מוכנה לקראתם. אולי זורם בעורקיי דם מקולל, אבל לפחות ניצלתי את זה לטובת-"

"אוף, אולי תסתמי כבר את הפה?" קטע את דבריי בנימה מרוגזת השמורה לנזיפה בילדים קטנים. "את תמיד מקשקשת כל כך הרבה? אין פלא שבני הזוג שלך ביקשו לפגוע קודם כול בגרוךך – אני לא יכול להאשים אותם."

נותרתי בפה פעור, מילים נעתקות מפי. ואז הבנתי בבהירות מוחלטת את הביטוי 'לזרות מלח על הפצעים': קודם כול הוא הכניס לי סטירה מצלצלת, ועכשיו הוא מתכוון להשפיל אותי ואחר כך לרצוח אותי.

"צר לי לקטוע את דקת הדומייה שלך לכבוד הערפדים שהרגתי, אבל אתה מתכוון להרוג אותי כבר או לא?" מילים כדורכונות, חשבתי לעצמי. בכל מקרה, עדיף על התבכינות.

לפני שהספקתי למצמץ, נצמד פיו לרופק הפועם בצווארי. הכול

בתוכי קפא כששמעתי את הקול שאין לטעות בו, קולן של שיניים מתחככות זו בזו. רק לא להתחנן על חיי. רק לא להתחנן על חיי. ואז, בבת אחת, הוא נשען לאחור והותיר אותי רועדת מפחד - אך גם מהקלה. גבה אחת נזקפה לעומתי.

"דחוף לך למות כבר, נכון? תצטרכי קודם כול לענות לי על כמה שאלות נוספות."

"למה אתה חושב שאענה לך?"
פיו התעקל לפני שענה.

"תאמיני לי, יהיה לך הרבה יותר כיף אם תעני לי."
כחכחתי בגרוני וניסיתי להאט את פעימות ליבי. אין טעם להזכיר לו שארוחת הערב קרובה כל כך.

"מה אתה רוצה לדעת? אולי אחליט לספר לך."

חיכוך הזחוח התרחב. טוב לדעת שלפחות אחד מאיתנו נהנה.
"חתלתולה קטנה ואמיצה, זה מה שאת. אז ככה. נניח שאני מאמין שאת צאצאית של בת אנוש ושל ערפד - דבר שהוא כמעט בלתי אפשרי, אבל נחזור לזה אחר כך. ונניח שאני מאמין שאת יוצאת לצוד אותנו, המתים המרושעים, במועדוני לילה כדי לנקום את נקמתה של אימא שלך. השאלה נותרת בעינה: איך ידעת באיזה כלי להשתמש כדי להרוג אותנו? הרי זה לא סוד גלוי. רוב בני האדם חושבים שיתד עץ פשוטה תעשה את העבודה. אבל לא את - את אומרת לי שמעולם לא היה לך קשר עם ערפדים, חוץ מאשר לצאת ולהרוג אותם?"

באמצע כל זה, כשחיי עומדים להסתיים ותמונות מותי הנורא חולפות מול עיניי, אמרתי את המילים הראשונות שעלו במוחי.

"יש לך משהו לשתות פה? לא משהו עם קרישי דם בפנים, אני מתכוונת, או משהו שאפשר לסווג אותו כ-O מינוס או B פלוס. יש?"
הוא פלט נחרת בוז משועשעת. "את צמאה, מותק? איזה צירוף מקרים. גם אני."

ובאומרו את המילים המפחידות האלה, שלף בקבוקון מכיס הז'קט שלו, הצמיד אותו לשפתיי והטה אותו. ידיי היו כבולות, על כן סגרתי בשיניי על פיית הבקבוק ובעזרתן הטיתי את הבקבוק כלפי מעלה. זה

היה ויסקי, והוא צרב מעט כשירד בגרוני, אבל המשכתי ללגום ממנו עד הטיפה האחרונה. באנחה הרפיתי את הלסת שלי והנחתי לבקבוקן ליפול חזרה לידו.

הוא החזיק את הבקבוק במהופך ונראה מופתע מכך שהתרוקן כליל. "אילו הייתי יודע שאת כזאת שתיינית, הייתי נותן לך את החומר הזול. את מתכוונת להסתלק מהעולם כשאת בהיי, אה?" משכתי בכתפיי, עד כמה שאפשרו לי זרועותיי המורמות. "מה קרה? אתה חושש שזה יקלקל לך את הטעם? אני בטוחה שאתהפך בקברי, כי אהיה מוטרדת מכך שאולי לא הייתי טעימה לך. אני מקווה שתיחנק מהדם שלי, אידיוט."

זה עורר בו צחוק נוסף. "כל הכבוד, חתלתולה! אבל די לבוזז זמן. איך ידעת במה להשתמש, אם אף ערפד לא סיפר לך?"

עוד משיכת כתפיים מאומצת. "לא ידעתי. אחרי שנודע לי על אבא שלי, קראתי מאות ספרים, אולי יותר, על המין שלנו... שלכם. בכל ספר נאמר משהו אחר. בכמה מהם היה כתוב, שצריך להשתמש בצלבים, באור שמש, בעץ או במשהו עשוי מכסף. היה לי מזל, זה הכול. לילה אחד ניגש אליי במועדון ערפד ואחר כך לקח אותי לסיבוב. הוא היה מאוד נחמד, כמובן, כל כך נחמד, עד שניסה לאכול אותי בעודי חיה. החלטתי להרוג אותו גם אם זה יעלה לי בחיי, וכל מה שהיה עליי באותו רגע היה דקר גדול בצורת צלב. זה עבד, אם כי הצריך מאמץ מסוים. ואז הבנתי, שכלי הנשק צריך להיות עשוי מכסף. לאחר מכן גיליתי, שמשהו עשוי עץ אינו עובד כלל. על הירך יש לי צלקת נחמדה המעידה על כך. הערפד ההוא צחק כשראה את היתד שלי. הוא לא פחד מעץ, בכך אין ספק. ואז יום אחד, בזמן שהכנתי תפוחי עץ מזוגגים בקרמל, עלה בי הרעיון לצפות את פגיון הכסף במשהו שיגרום לערפדים לחשוב שהנשק שלי בלתי מזיק. זה לא נראה לי מסובך כל כך. רובכם עסוקים כל כך בלנעוץ מבטים בצווארי, עד שאינכם שמים לב לכך שאני שולפת את החבר המחודד שלי. זה הכול."

הוא נענע את ראשו לאט מצד לצד, כמנסה להבין. לבסוף הישיר

את מבטו אליי והתפרץ: "את מנסה להגיד לי שלמדת איך להרוג ערפדים מתפוחים מזוגגים מזוינים ומספרים? זה מה שאת אומרת?" בלי לחכות לתשובה התחיל לפסוע בחדר הלוך ושוב בצעדים מהירים. "מזל שרוב הדור הצעיר כמעט אנאלפבית, לולא זה היינו כולנו בצרות צרורות. אני לא מאמין!" הוא הטיל את ראשו לאחור ופרץ ברעמי צחוק עמוקים ומלאי עליצות. "זה הקטע הכי מצחיק ששמעתי בעשרות השנים האחרונות!" כשצחוקו נרגע מעט והפך לצחוק, חזר ועמד קרוב אליי.

"איך ידעת שהם ערפדים כשראית אותם? ובעצם, ידעת, או גילית זאת רק כשהם ניסו לארגן מסיבת עורקים?"

מסיבת עורקים? טוב, גם זאת דרך לנסח את זה. "למען האמת, אני לא יודעת איך זיהיתי אותם. פשוט ידעתי. קודם כול, אתם נראים שונים. כולכם. עורכם נראה... כמעט אוורירי. אתם זזים בצורה אחרת, יותר תכליתית. וכשאני קרובה אליכם, אני מרגישה את זה באוויר, כמו חשמל סטטי. זה מספק אותך? שמעת מה שרצית לשמוע?" ניסיתי נואשות לשמור על קור רוחי, אבל השיחה הזאת נתנה בו אותותיה ונגסה בו בכל פה. לא נותר לי אלא להתייחס לכל זה בקלילות.

"פחות או יותר. כמה ערפדים כבר הרגת? אל תשקרי לי, אני אדע אם את משקרת."

הידקתי את שפתיי ושקלתי אם כדאי לשקר לו למרות אזהרתו. האם עדיף שיחשוב שהרגתי רק שניים-שלושה? ואולי זה לא ישנה כלל. אם הוא יקלוט שאני משקרת, אולי יעשה לי משהו נוסף לפני שיהרוג אותי. יש כל כך הרבה דברים גרועים מהמוות... "שישה-עשר, כולל החבר שלך מאתמול בערב." בסופו של דבר הייתה ידה של הכנות על העליונה.

"שישה-עשר?" הוא חזר אחריי כלא מאמין, כוחן אותי שוב היטב במבטו. "הרגת שישה-עשר ערפדים בעצמך, בלי שום עזרה, רק עם יתד ועם מחשוף? זה גורם לי להתבייש במין שלי, ממש כך." "והייתי הורגת יותר אילו לא הייתי אז צעירה מכדי להיכנס לברים, שהם אזור הצייד של הערפדים – שלא לדבר על כל ההפסקות שהייתי

צריכה לקחת כשסבא שלי חלה, " אמרתי בזעם. טוב, בזאת הסתיימו נסיונותיי לא לעצבן אותו עוד יותר.

ואז, כהרף עין הוא הסתלק, מותיר אותי שם מתבוננת בנקודה שבה עמד עד לפני שבריר שנייה. הוא בהחלט זו מהר. מהר יותר מכל ערפד שפגשתי. קיללתי את עצמי על חוסר הסבלנות שלי. אילו רק הייתי מחכה לסוף השבוע הבא כדי לצאת לצוד. אילו.

אחרי שהשאיר אותי לבד, זקפתי את צווארי כדי לנסות לראות היכן אני נמצאת. מתוך בהלה הבנתי, שאני כנראה בתוך מערה. קול טפטוף מים נשמע ברקע, והחושך היה סמיך מאוד, אפילו בשבילי. המנורה החשופה היחידה הצליחה להאיר רק את סביבתה הקרובה. כל השאר היה שחור משחור, כמו בסיוטים הכי גרועים שלי. שמעתי הד קלוש שלו מרחוק, אבל באיזה מרחק הוא נמצא, לא היה לי מושג. החלטתי לקפוץ על ההזדמנות, לפתי באצבעותיי את הווים, שאליהם הייתי קשורה, ומשכתי בכל כוחי. זיעה בצבצה על מצחי, רגלי נלפתו זו בזו בכוח, חשתי כל שריר ושריר בגופי בשל המאמץ להגיע אל המטרה האחת הזאת.

נשמע צליל חריקת מתכת באבן, שקשוק שלשלאות זו בזו, ואז כבה האור היחיד במקום. הצחוק שבקע מן האפלה גרם לי לשקוע תחתיי, מובסת.

"אה, אני מצטער. אי אפשר להזיז אותם. הם לא הולכים לשום מקום – וגם את לא. בכל אופן, יפה שניסית. לא הייתי רוצה לחשוב שרוחך כבר נשברה. זה היה הורס את כל הכיף."

"אני שונאת אותך." כדי לא לבכות הפניתי את פניי ממנו ועצמתי את עיניי. אבינו שבשמיים, יתקדש שמך ...

"נגמר הזמן, מותק."

תבוא מלכותך, ייעשה רצונך ...

עיניי היו עצומות, אבל הרגשתי שהוא הולך וקרב אליי, עד שגופו נצמד לגופי במלוא אורכו. ללא יכולת לשלוט בכך התנשמתני נשימות קצרות ומהירות. ידיו עברו לשערי, והוא הסיט אותו בעדינות מצווארי.

... כבשמיים כן בארץ...

פיו נסגר על גרוני, לשונו מקיפה באיטיות את פעימותיו הרועמות של הדופק שלי. גבי התחכך בחוזקה באבני הקיר כשניסיתי להיבלע בתוכן, אבל אבן הגיר הקרה והקשה לא נענתה לי. הרגשתי את לחצן של שיניים חדות ומשוננות על העורק החשוף והפגיע שלי. הוא חיכך את אפו בצווארי כמו אריה רעב המתחכך באיילה.

"הזדמנות אחרונה, חתלתולה. בשביל מי את עובדת? ספרי לי את האמת ואשאיר אותך בחיים."

"אמרתי לך את האמת." אני לא מאמינה שהלחישה הצווחנית הזאת נפלטת באמת מהפה שלי. שאגת הדם הפועם החרישה את אוזניי. האם עיניי עדיין עצומות? לא, ראיתי בוחק ירוק עמום בחושך. עיניים של ערפד.

"אני לא מאמין לך..." המילים נאמרו בשקט, אך נחתו כמכת גרון.

אמן...

"לכל הרוחות, תראי את העיניים שלך."

הייתי כל כך שקועה בלהט התפילה, עד שלא הרגשתי שהוא נסוג צעד אחד לאחור, עיניו נעוצות בי, פיו חשוף הניבים פעור בתדהמה, פניו מוארות מן הבוחק הירוק והחדש בעיניי. עיניו החומות התמלאו עכשיו גם הן בגוון החודר הזה, וקרני אור דומות בגוון הברקת חיברו בין מבטינו ההמומים.

"תסתכלי על העיניים הארורות שלך!"

הוא תפס את ראשי בשתי ידיו, כמבקש לסובב אותו מצד לצד. מעורפלת מן התנודות בין חיים למוות מלמלתי את תשובתי.

"לא צריכה להסתכל עליהן, כבר ראיתי אותן. הן משנות את צבען מאפור לירוק כשאני כועסת. אתה מרוצה עכשיו? ככה תיהנה יותר מהארוחה שלך?"

ואז הוא שחרר את ראשי כאילו נכווה. נתליתי ברפיון על השלשלאות. האדרנלין בגופי נמוג והותיר רק תחושת עייפות מסחררת, שהחלה להתפשט בגופי.

קול צעדיו הדהד מקירות האבן.

"לכל הרוחות, את אומרת את האמת. זה ברור. יש לך דופק, אבל רק לערפדים יש עיניים זוהרות בירוק. זה לא ייאמן!"

"אני שמחה שזה מלהיב אותך." הצצתי בו מבעד לשערי, שגלש חזרה אל כתפיי. בחשכה הכמעט מוחלטת ראיתי שהוא בהחלט נסער. צעדיו נעשו מהירים ומלאי כוח, והבוהק הירוק וצמא הדם בעיניו התפוגג לחום.

"אה, זה מצוין! למעשה, יכול להיות שזה יעזור לי."

"מה יכול לעזור? תהרוג אותי, או שתשחרר אותי כבר. אני עייפה." הוא הסתובב, קורן מאושר, והדליק בקול נקישה את האור. המנורה הטילה אותו אור נוקשה כמו קודם, אור שניגר כמים על תווי פניו. תחת מעטה אלומת האור הוא נראה יפה אך בלתי מציאותי, כמו מלאך שגורש מגן העדן.

"מה דעתך לא רק לדבר באוויר אלא גם לעשות?"

"מה?" אם אגיד שהייתי המומה מדבריו, תהא זו לשון המעטה. רק שניות ספורות קודם לכן הייתי במרחק נגיעה מהמוות, ועכשיו התחשק לו לשחק במשחק הניחושים.

"אני יכול להרוג אותך או להשאיר אותך בחיים, אבל אם את רוצה לחיות, יש לך תנאים. הבחירה היא שלך, את תחליטי. אני לא יכול לשחרר אותך בלי תנאים, כי את פשוט תנסי לשפד אותי."

"וואו, איזה חכם אתה." למען האמת, לא האמנתי שהוא ישחרר אותי. זה ודאי איזשהו תרגיל.

"את מבינה," המשיך כאילו לא אמרתי דבר, "אנחנו באותה סירה, מותק. את צדה ערפדים. אני צד ערפדים. לכל אחד מאיתנו סיבות משלו, ולכל אחד מאיתנו בעיות משלו. הערפדים יכולים להרגיש כשאני מתקרב, מה שהופך לקשה מאוד את הניסיון לשפד אותם בלי שהם ישימו לב ויברחו. את, לעומת זאת, אומנם גורמת להם להיות לגמרי נינוחים בגלל העורק העסיסי הזה שלך, אך אינך די חזקה ללכוד את הדגים השמנים באמת. טוב, יכול להיות שהצלחת להביס כמה טירונים, בני עשרים ומשהו מקסימום. כאלה שעוד יש להם חלב על השפתיים. אבל ללכוד מאסטר... כמוני..." קולו נחלש והפך

ללחישה קטלנית. "לא יכולת להרוג אותי אפילו בעזרת שתי יתרות שלופות. הייתי מוציא את השאריות שלך מבין שיניי תוך דקות. לכן אני מציע לך עסקה. תוכלי להמשיך לעשות מה שאת הכי אוהבת – להרוג ערפדים. אבל תצטרכי להרוג רק את אלה שאני מחפש. בלי יוצא מן הכלל. את תהיי הפיתיון. אני אהיה הקרס. זה רעיון אדיר."

אני חולמת. חלום מאוד, מאוד רע, שנגרם כתוצאה מהרעלת כבד בעקבות שתייה מוגזמת של ג'ין וטוניק. והינה, עסקה עם השטן. כמה שווה הנשמה שלי? הוא הסתכל עליי במבט שהיו בו ציפייה ואיום גם יחד. אם אסרב לו, אני יודעת מה יקרה. לא צריך כוס, מלצרית, אני אשתה ישר מהבקבוק! *Happy Hour*, שבה הצוואר שלי מוגש ישר מהחבית. אם אסכים, זו תהיה שותפות עם הרשע בהתגלמותו.

רגלו נקשה על הרצפה. "אין לי כל הלילה. ככל שתחכי, אני אהיה רעב יותר. אני עלול לשנות את דעתי בעוד כמה דקות."
 "אני אעשה את זה." המילים יצאו מפי ללא מחשבה. אילו הייתי חושבת עליהן פעמיים, הן לא היו נאמרות לעולם. "אבל גם לי יש תנאי."

"באמת?" גם זה הצחיק אותנו. בחיי, איזה בחור עליז. "את לא ממש בעמדה שאת יכולה להציב תנאים." הסנטר שלי הזדקף. סיכון מול סיכוי, תבחרי. "אני רק דורשת שגם אתה לא רק תזרוק מילים באוויר אלא גם תעשה. אמרת שתצליחי לחסל אותי תוך דקות, אפילו עם שני כלי נשק. אני חולקת על דעתך. תשחרר אותי, תן לי את הדברים שלי, וקדימה. המנצח זוכה בכל הקופה."

ניצוץ ברור של סקרנות ניכר עתה בעיניו, והחיוך הערמומי ההוא חזר לשפתיו. "ומה תרצי במקרה שתנצחי?"
 "את מותך," אמרתי בפשטות. "אם אני יכולה להביס אותך, אני לא צריכה אותך. כמו שאמרת בעצמך, אם אשחרר אותך, אתה תרדוף אותי. אם תנצח, אני אשחק לפי הכללים שלך."
 "את יודעת, חמודה," הוא משך את המילים, "את זאת שכבולה כאן באזיקים, ואני יכול פשוט ללגום מצווארך לגימה ארוכה וטעימה

ולהמשיך בענייניי. את מתגרה לא מעט במזלך, כשאת אומרת דברים כאלה."

"לא נראה לי שאתה הטיפוס הנהנה לשתות מעורק כבול באזיקים, זה ישעמם אותך, " עניתי בתעוזה. "אתה נראה לי אחד שאוהב לקחת סיכונים; אם לא, מדוע שערפד כמוך יצוד ערפדים? נו? אתה בעסק, או שאני בחוץ?" עצרתי את נשימתי. זהו רגע האמת.

הוא ניגש אליי לאיטו, בוחן אותי במבטו מכף רגל ועד ראש. בגבה מורמת הוציא מפתח ממתכת ונופף בו מולי. ואז נעץ אותו בהחלטיות במנעול האזיקים שלי וסובב. הם נפתחו בנקישה.

"בואי נראה מה יש לך להציע," אמר לבסוף, בפעם השנייה באותו

ערב.

3

עמדנו זה מול זה באמצע מערה גדולה. האדמה תחתינו הייתה גבשושית, רק אבנים ואבנים ואדמה. כבר הייתי לבושה, פרט לכפפות, כשהיתך ודקר הצלב המיוחד שלי בידיי. הוא צחק שוב כשדרשתי לקבל את בגדיי בחזרה, וטען שמכנסי הג'ינס שלי אינם די גמישים; אם אלבש אותם, זה יפריע, לדעתו, לזרימת התנועה שלי. עניתי לו בעוקצנות, שזרימה או לא, אני לא מתכוונת להילחם איתו בתחתונים.

כאן היו תלויות מנורות נוספות. איך היה לו חשמל במערה הזאת, נשגב מבינתי, אבל זה היה הדבר האחרון שהדאיג אותי. מאחר שהיינו מתחת לאדמה, לא היה לי מושג מה השעה. יכול להיות שכבר האיר השחר, או שעדיין אמצע הלילה. לרגע תהיתי אם אי פעם אראה שוב את אור השמש.

הוא לבש אותם בגדים שלבש קודם לכן. מסתבר שהחשש לאבד זרימה בתנועה לא הדאיג אותו. ואז מתח את פרקי אצבעותיו, הטה את ראשו מצד לצד, עיניו רושפות בלהט. כפות ידיי הזיעו ממתח. אולי בכל זאת היה כדאי ללבוש את הכפפות.

"בסדר, חתלתולה. כיוון שאני ג'נטלמן, אתן לך להתחיל. קדימה. לכי על זה."

לא הייתי זקוקה לעידוד נוסף, והתנפלתי עליו. זוהי הכי מהר שיכולתי, שני כלי הנשק שלי מכוונים אליו ברצחנות. הוא עשה

במהירות חצי סיבוב, ואז הניח לי לחלוף על פניו, מגחך תוך כדי כך גיחוך מרתיח.

“מה זה, ריצת בוקר, חמודה?”

התעשתי, הפניתי את ראשי לאחור ונעצתי בו מבט נוקב. אלוהים שבשמיים, הוא היה ממש מהיר. עד כדי כך שכאשר זז, הוא נראה לי כמעט מטושטש. גייסתי את כל אומץ ליבי וניסיתי להסיח את דעתו בהנפת יד ימנית מעל לראשו. כשהרים את ידו כדי לעצור אותה, הכיתי נמוך בידי השמאלית ושיספתי את חולצתי; ואז חטפתי בחזרה בעיטה משתקת באמצע גופי. התקפלתי לשניים בכאב וראיתי אותו בוחן את בגדיו בהבעה זעופה קלות.

“דווקא אהבתי את החולצה הזאת. עכשיו הרסת לי אותה.”

הקפתי אותו שוב, נושמת לאט כדי להיאבק בכאב בבטני. לפני שהספקתי למצמץ, הוא תקף אותי ונתן לי אגרוף באחד מצירי ראשי, כל כך חזק שראיתי כוכבים. התגוננתי בבעיטות, באגרופים ובדקירות לכל עבר וללא מחשבה. המכות שקיבלתי בחזרה לא איחרו לבוא, והן היו חזקות. נשימותי היו קטועות, ראייתי היטשטשה, אבל תקפתי אותו שוב בתנועה פתאומית, בכל כוחי. ואז התחיל הכול סביבי להסתחרר, כשהוטלתי אחורה, האבנים חותכות את עורי.

הוא עמד במרחק שלושה מטרים בערך מהמקום שבו הייתי שרועה. אין ספק שבקרב פנים אל פנים הייתה ידי על התחתונה. הרגשתי כאילו הושלכתי מצוק, והוא בקושי הפגין סימני עייפות. בהבזק פתאומי של השראה יידיתי את הצלב שלי, שטס במהירות מסחררת ושקע בחזהו. אבל קצת גבוה מדי, קצת גבוה מדי.

“לכל הרוחות, אישה, זה כאב!” נהם בתדהמה ושלף אותו מחזהו. דם קלח מהפצע שלו, ופתאום הפסיק בבת אחת, כאילו מישוהו סגר את הברז. בניגוד לאמונה הרווחת דמם של הערפדים הוא אדום. נחרדתי, כי נשאר לי כלי נשק אחד בלבד ואפילו לא הצלחתי להאט אותו. התכוננתי לגרוע מכול, קמתי ופסעתי לעברו בצעדים כבדים.

"הספיק לך?" הוא הישיר את מבטו אליי ונשם נשימה אחת. מצמצתי בעיניי במבוכה; מעולם לא ראיתי ערפד נושם. אני התנשפתתי בטירוף, וטיפות זיעה ניגרו ממצחי.
 "עוד לא."

עוד תנועה חטופה, וכבר הוא גוהר מעליי. הדפתי את מכותיו בזו אחר זו, וניסיתי להכות גם קצת בחזרה, אבל הוא היה מהיר מדי. אגרופים נחתו על גופי בעוצמה אלימה. מתוך ייאוש נעצתי את היתד בכל מה שנקרה בדרכי, אבל בכל פעם החטאתי את ליבו. כעבור כעשר דקות, שנראו כמו נצח, צנחתי ארצה בפעם האחרונה. בלי יכולת לזוז התבוננתי בו מבעד לעפעפיים נפוחים. אין מה לדאוג בקשר לתנאים שהוא הציב, חשבתי לעצמי, מותשת. ממילא אמות מפצעי.

הוא הגיח מעליי. הכול סביבי היה צבוע באדום והלך והתעמעם.
 "עכשיו מספיק לך?"

לא הייתי מסוגלת לדבר, לא הייתי מסוגלת להנהן, לא הייתי מסוגלת לחשוב. בתור תשובה התעלפתי. זו הייתה הפעולה היחידה שהייתי מסוגלת לעשות.

משהו רך היה מונח תחתיי. ריחפתי. ריחפתי על ענן וכיסיתי את עצמי בפלומתו. טמנתי עוד קצת את גופי בתוכו, ופתאום התחיל הענן לדבר אליי בטון נרגז.

"אם את מתכוונת לגנוב לי את כל השמיכה, עדיף שתישני על הרצפה המחורבנת!"

מהה? ממתי עננים יכולים להתרגז, ועוד במבטא כריטי?
 כשפקחתי את עיניי, גיליתי לחרדתי שאני במיטה עם הערפד. ואכן, מסתבר שהתעטפתי בכל השמיכה.

הזדקפתי במהירות, כנשוכת נחש, וראשי נחבט בתקרה הנמוכה. "איי..." שפשפתי את מקום המכה והבטתי סביבי בפחד ובזעזוע. איך הגעתי לכאן? למה אני לא מעולפת מהמכות שחטפתי? למען האמת, הרגשתי... בסדר גמור. חוץ מזעזוע המוח הקל, שוודאי גרמתי כרגע לעצמי.

נסוגותי כמה שיכולתי לפינה. נראה שאין שום פתח יציאה מגומחת האבן הזאת. "למה אני לא בבית חולים?"
"ריפאתי אותך," ענה באדישות, כאילו אנחנו מנהלים שיחת חולין.

משותקת מפחד, בדקתי את הדופק שלי. אלוהים, אני מקווה שהוא לא הפך אותי לערפד, או שאולי כן? לא, ליבי פעם בחוזקה.

"איך?"

"עם דם, כמובן. איזו עוד דרך את מכירה?"

הוא נשען לאחור על מרפקיו, בוחן אותי בקוצר רוח ובמבט לאה. שמתי לב שהחליף חולצה. לא רציתי אפילו לדעת מה יש מתחת לסדין.

"תגיד לי מה עשית לי!"

הוא גלגל את עיניו לנוכח ההיסטריה שלי, ניפח את הכרית שלו וחיבק אותה. זו הייתה מחווה אנושית כל כך, שזה נראה לא טבעי. מי חשב שלערפדים אכפת אם הכרית שלהם מנופחת?

"נתתי לך כמה טיפות מהדם שלי. תיארתי לעצמי שלא תצטרכי הרבה, כיוון שאת בת תערוכת וכל זה. את ודאי מחלימה מהר מפציעות באופן טבעי, אבל, מצד שני, גם חטפת הרבה. זאת רק אשמתך, כמובן, את הצעת לקיים את הקרב הטיפשי הזה. עכשיו, אם לא אכפת לך, כבר בוקר ואני הרוס מעייפות. ואפילו לא יצאה לי ארוחה מכל הסיפור הזה."

"דם של ערפדים יכול לרפא?"

הוא ענה לי בעיניים עצומות. "את מתכוונת להגיד שלא ידעת? בחיי שאת ממש בורה בנוגע למין שלך."

"אני ואתה לא שייכים לאותו מין."

הוא אפילו לא הניד עפעף. "מה שתגיד, חתלתולה."

"ויותר מדי דם היה הופך אותי לערפד? כמה זה יותר מדי דם?"
למשמע שאלתי הוא פקח עין אחת ושלח לעברי מבט זדוני. "תשמעי, יום הלימודים הסתיים, מותק. אני הולך לישון. את הולכת לסתום את הפה. אחר כך, כשאתעורר, אני אכין אותך לעסקה

שעשינו, ואז נעבור גם על כל הפרטים האלה. עד אז תני לבן אדם לנוח קצת."

"תראה לי איך יוצאים מכאן, ואני אתן לך לישון כמה שמתחשק לך." שוב חיפשתי סביבי את היציאה, ולא מצאתי כלום.

הוא פלט נחרת בוז. "ודאי. מה את אומרת, אולי את רוצה שאביא לך גם את כלי הנשק שלך, ואחר כך אני פשוט אעצום עיניים בזמן שאת תחוררי את הלב שלי? ממש לא נראה לי. את פה עד שאתן לך לצאת. אל תטרחי לנסות לברוח, אין לך סיכוי. עכשיו אני מציע שתנחוי קצת, כי אם אהיה ער עוד זמן רב, אני ארצה לאכול ארוחת בוקר. ברור?" ושוב עצם את עיניו בהחלטיות.

"אני לא מתכוונת לישון איתך." נימת קולי התמלאה כעס.

הוא התנועע קלות במיטה, ואז הושלך על פניי אחד הסדינים.

"אם כך, תשני על הרצפה. בלאו הכי את גנבת־שמיכות."

מאחר שלא נותרה בידי כל ברירה, נשכבתי על רצפת האבן הקרה. הסדין לא ממש הצליח לחמם אותי, וודאי שלא לספק ריפוד ראוי. התהפכתי מצד לצד, בניסיון נואש למצוא נקודה רכה יותר על הרצפה, עד שנכנעתי וערסלתי את ראשי על זרועותיי. עדיף על שכיבה במיטה עם הדבר הזה... הייתי מעדיפה לשכב על מיטת מסמרים. דממת החדר הרגיעה אותי איכשהו. דבר אחד בטוח – ערפדים אינם נוחרים. כעבור זמן מה שקעתי בשינה.

יכול להיות שעברו שעות, אבל לי זה נראה כמו דקות. ואז – לא בעדינות רבה מדי – טלטלה יד את כתפי, ושוב שמעתי את הקול המחריד ההוא.

"בוקר טוב. יש לנו עבודה."

עצמותיי השמיעו חריקת כאב קולנית כשנעמדתי והתמתחתי. הוא שמע את זה וחיך חיוך רחב.

"מגיע לך, משום שניסית להרוג אותי. הבחור האחרון שעשה את זה גמר במצב הרבה יותר גרוע מאשר סתם צוואר תפוס. יש לך מזל גדול שאת יכולה להביא לי תועלת; במצב אחר היית כבר לא יותר מאשר סומק קל בלחיי."

"כן, זאת אני. בת מזל." במקום זאת מילאה אותי תחושת מרירות; הייתי לכודה במערה עם ערפד רצחני. הוא נופף באצבעו לעומתי. "אל תהיי מדוכדכת. את הולכת לקבל שיעור מעמיק על ערפדים. תאמיני לי, בני אנוש מעטים זוכים ללמוד את הדברים האלה. אבל, מצד שני, את לא בדיוק בת אנוש."

"תפסיק להגיד את זה. אני יותר אנושית משאני... יצור."
 "כן, טוב, בקרוב נדע עד כמה את אנושית. תתרחקי מהקיר."
 צייתי להוראותיו, מאחר שלא הייתה לי ברירה בחדר הקטן הזה, וגם משום שלא רציתי לעמוד קרוב מדי אליו. הוא עמד מול קיר האבן שליירו ישנתי ותפס את הסלע משני צדדיו. ואז הרים בקלות את לוח האבן מהרצפה והניח אותו בצד, כשהוא חושף בקיע גדול דיו כדי לעבור בו. אז ככה נכנסנו לקבר הזה...

"בואי," הפטיר מעבר לכתפו ועבר בבקיע. "אל תבזזי זמן."
 כשנדחקתי דרך הפתח הצר, הזכירה לי התכווצות קלה בשלפוחית השתן שלי שאני עדיין תלויה במידה רבה באיברי הגוף שלי.
 "אממ... אה, אפשר אולי..." לעזאזל עם כללי הנימוס. "יש כאן

שירותים? לאחד מאיתנו, לפחות, יש עדיין כליות מתפקדות."
 הוא עצר וזקף את גבותיו. אלומות אור דקות בקעו מן החריצים בתקרת אבן הגיר וציירו איקסים של אור ברחבי המערה. היום האיר, אם כן.

"את חושבת שזה בית מלון מפואר או משהו כזה? עוד רגע תבקשי גם בידה!"

במבוכה ובזעם הולך וגובר סיננתי מבין שיניי: "כדאי שתציע פתרון אחר, ומהר, או שאתה מעדיף את זה מטונף..."
 קול שהזכיר מאוד אנחה נפלט מפיו. "בואי אחריי. אל תמעדי או תעקמי איזה קרסול; אני נשבע שאני לא מתכוון לסחוב אותך. בואי נראה מה אפשר לעשות. אישה ארוהה."

בזמן שדידיתי בעקבותיו, ניחמתי את עצמי – דמיינתי אותו מתפתל בחוסר אונים תחת היתד שלי. התמונה הייתה כל כך ברורה,

עד שכמעט חייכתי בשעה שהוא הוביל אותי לעבר מקום שממנו נשמע צליל מים זורמים.

"הנה." הוא הצביע על כמה סלעים, שמתחתם, כנראה, זרם נחל קטן. "המים האלה זורמים למטה. את יכולה לעלות על הסלעים האלה ולעשות את העניינים שלך."

מיהרתי לגשת לשם, והוא קרא אחריי בנימה עוקצנית: "דרך אגב, אם את מתכננת פשוט לקפוץ ולשחות מכאן, זה רעיון גרוע. טמפרטורת המים האלה היא חמש מעלות בערך, והנחל הזה מתפתל לאורך יותר משלושה קילומטרים בתוך המערות עד שהוא מגיע החוצה. את תחטפי היפותרמיה הרבה קודם. לא ממש נעים ככה, רועדת מקור ואבודה בחושך, רגע לפני שמתחילות ההזיות. ובנוסף אם תעשי את זה, תפרי את ההסכם שלנו. אני אמצא אותך. ואני בכלל, בכלל לא אהיה מרוצה."

הנימה האכזרית בקולו גרמה לדבריו להישמע קטלניים יותר מאשר דריכת אקדח. מדקרות ייאוש דקרו בי, כי זה בדיוק מה שתכננתי לעשות.

"נתראה בעוד רגע." הוא הסתובב והתרחק משם מרחק כמה צעדים, נעמד בגבו אליי. נאנחתי וטיפסתי על הסלעים, משתדלת לשמור על איזון בזמן שנעניתי לקריאתה הלא מתוזמנת של אימא טבע. "אני מתארת לעצמי שמיותר לשאול אם יש נייר טואלט?" קראתי לעברו בזלזול.

נביחת צחוק נשמעה בתגובה. "אני אוסיף את זה לרשימת הקניות, חתלתולה."

"תפסיק לקרוא לי חתלתולה. קוראים לי קאת." אחרי שסיימתי, ירדתי בחזרה למטה עד שהגעתי למה שנראה כמו אדמה יציבה, פחות או יותר. "איך קוראים לך, דרך אגב? לא אמרת לי. אם אנחנו עומדים להיות... לעבוד יחד, לפחות כדאי שאדע איך קוראים לך. אלא אם כן אתה פשוט מעדיף להיקרא בשמות גנאי, כמובן."

שפתיו שוב התעקלו לאותו חיוך ערמומי, והוא הפנה את פניו אליי. כפות רגליו היו נטועות בפישוק, ומותניו היו מוטות מעט

קדימה. שיער חיוור עטף את ראשו בגלים הדוקים. לאורן של אלומות האור הדקות סביבו עורו ממש זהר.
 "קוראים לי בּוֹנֵז."*

"לאט לאט, מותק. אם את רוצה להיות ממש טובה בהריגת ערפדים, את צריכה לדעת עליהם יותר."

ישבנו על הסלעים זה מול זה. אור השמש העמום, שבקע מן הפירים בתקרה, סינוור מעט, כמו הבזקי מצלמה. זה היה, ללא ספק, הרגע הכי מוזר בחיי: אני יושבת מול ערפד ומשוחחת איתו בשקט על השיטה הטובה ביותר להרוג ערפדים.

"אור השמש לא מזיק לנו אלא בכך, שהוא גורם לנו כוויות חמורות. קרני השמש לא מעלות את עורנו בלהבות כמו שרואים בסרטים, ואנחנו לא הופכים לחתיכות של עוף צלוי ופריך. אבל אנחנו כן אוהבים לישון דווקא בשעות היום, כי כוחנו מגיע לשיאו בלילה. זאת נקודה שחשוב לזכור. במהלך היום אנחנו איטיים יותר, חלשים יותר ופחות ערניים. במיוחד בשעת הזריחה. עם עלות השחר תמצאי כבר את רוב הערפדים מכורבלים במה שזה לא יהיה, שהם קוראים לו מיטה, וכמו שראית אמש, זה לא בהכרח חייב להיות ארון מתים. טוב, אלה שדבקים במסורת ישנים אך ורק בארון, אבל רובנו יכולים לישון בכל מקום שנוח לנו. למען האמת, יש ערפדים שמציבים ארון מתים במסתור שלהם, כדי שמי שמשחק אותה ואן-הלסינג, ייגש קודם כול לשם כדי לחפש אותם, בזמן שהם יארכו לו בפניה. גם אני עשיתי את התרגיל הזה פעם-פעמיים. אז אם את מתכננת לפתוח את התריסים ולתת לקרני השמש לעשות את העבודה, תשכחי מזה.

צלבים. אם הם לא כמו הצלב שלך, הם פשוט מצחיקים אותנו, ממש לפני שאנחנו אוכלים אתכם. נראה לי שאת זה כבר הספקת להבין, לכן כדאי שנתקדם הלאה. עץ, כמו שאת יודעת, עלול לשרוט ולעצבן אותנו, אבל לא ימנע בעדנו מלקרוע את גרונכם. מים

* באנגלית – עצמות.

קדושים... טוב, בואי נאמר רק שנגרם לי יותר נזק כשמישהו זרק על פניי חול. ככל שזה נוגע ליכולת לפגוע בנו, כל הקטע הדתי הוא שטות אחת גדולה, מבינה? היתרון היחיד שלך הוא שכאשר ערפד יראה את היתד המיוחדת הזאת שהכנת, הוא לא יירתע."

"אתה לא פוחד שאשתמש בכל הידע הזה נגדך?" קטעתי את דבריו. "זאת אומרת, למה שתבטח בי?" הוא רכן קדימה, כולו אומר כובד ראש. נשענתי אחורה, משתדלת להתרחק ממנו ככל האפשר.

"תראי, חמודה. את ואני נצטרך לבטוח זה בזה כדי להשיג את המטרות שלנו. אני אנסח את זה מאוד מאוד בפשטות: אם רק תסתכלי עליי בעין עקומה, ויהיה לי צל של חשד שאת הולכת לבגוד בי, אהרוג אותך. עכשיו, יכול להיות שזה לא מפחיד אותך, כיוון שאת ילדה גדולה ואמיצה כל כך, אבל תזכרי רק דבר אחד: עקבתי אחרייך הביתה בלילה ההוא. אכפת לך ממי שגר באסם הזה שאת קוראת לו בית? כי אם כן, אני מציע לך להיות נחמדה אליי ולעשות מה שאני אומר לך. אם תרגיזי אותי, תזכי לראות את הבית הזה נשרף עד היסוד על כל יושביו. כך שאם אי פעם תנסי להילחם בי, כדאי לך לדאוג גם לחסל אותי, את מבינה?"

בלעתי את רוקי והנהנתי. הבנתי. אוה, אלוהים, ועוד איך הבנתי. "נוסף לכך" – קולו הפך לעולץ כמו יום אביבי – "אני יכול לתת לך מה שאת רוצה."

אני מסופקת בכך. "מה אתה יודע בכלל על מה שאני רוצה?" "את רוצה מה שכל ילדה שננטשה רוצה – את רוצה למצוא את אבא שלך. אבל את לא מייחלת לאיחוד משפחות משמח, לא, לא את. את רוצה להרוג אותו."

נעצתי בו את מבטי. הוא אמר בקול את מה שלא הרשיתי אפילו לתת המודע שלי ללחוש; והוא צדק. זו הסיבה הנוספת לכך שאני צדה ערפדים – כדי להרוג את האיש שהוליד אותי. יותר מכל דבר אחר רציתי לעשות את זה למען אימא שלי. רציתי להרגיש שאיכשהו, במידת מה, אני יכולה לכפר על נסיבות בואי לעולם.

"אתה..." בקושי הצלחתי לדבר, עם כל המחשבות שהתרוצצו בראשי. "אתה יכול לעזור לי למצוא אותו? איך?"

משיכת כתפיים. "ראשית, יכול להיות שאני מכיר אותו. אני בהחלט מכיר טיפוסים אל-מתים רבים. תודי בזה – בלעדיי זה יהיה כמו לחפש מחט בערמת ניבים. גם אם אני לא מכיר אותו אישית, אני כבר יודע עליו יותר ממך."

"מה? איך? מה?"

הוא הושיט את ידו כדי לעצור את הלהג שלי. "כמו, למשל, בן כמה הוא. את בת עשרים ואחת, נכון?"

"עשרים ושתיים, לחשתי, עדיין המומה. "בחודש שעבר."

"באמת? אז ברישיון הנהיגה המזויף שלך שינית לא רק את הכתובת אלא גם את הגיל."

הוא כנראה חיטט בתיק שלי. טוב, זה הגיוני; הוא גם הפשיט אותי כשהייתי מעולפת. "איך אתה יודע שהוא מזויף?"

"לא דיברנו על זה כבר? אני יודע את הכתובת האמיתית שלך, וזו לא הכתובת שמופיעה ברישיון הנהיגה שלך."

אוף, חרא. זה מחטיא את המטרה שלשמה השגתי את תעודת הזהות מלכתחילה – למקרה שערפד ינצח אותי ויחטט לי בחפצים. לא רציתי שמישהו יוכל לאתר את המשפחה שלי. בכל אופן, זה היה הרעיון. ברוב טיפשותי לא תיארתי לעצמי שאחד מהם יעקוב אחריי הביתה.

"כשחושבים על זה, חמודה, את גם שקרנית, גם אוחזת בזהות גנובה וגם רוצחת."

"למה אתה חותר?" סיננתי בזעף.

"שלא לדבר על זה שאת קנטרנית, "המשיך, מתעלם מדבריי, "וגם גסת רוח. כן, את ואני נסתדר יפה מאוד."

"bollocks", אמרתי בתמציתיות.

הוא החזיר לי חיוך. "הניסיון לחקות אותי זאת המחמאה הטובה ביותר שאת יכולה לתת לי. אבל בחזרה לענייננו. כמה זמן אמרת שההיריון נמשך? ארבעה חודשים? חמישה?"

"חמישה. למה?" הייתי יותר מאשר סתם סקרנית לשמוע את מסקנותיו. איך זה קשור למספר שנות חייו של אבא שלי או למספר שנות האלמוות שלו?

הוא רכן אליי. "את מבינה, העניין הוא כזה. כשאת הופכת מבת אנוש לערפד, עוברים כמה ימים עד שחלק מהתפקודים האנושיים מפסיקים לגמרי. אה, כן, הלב מפסיק לפעום מייד, וגם הנשימה, אבל לדברים האחרים נדרש זמן רב יותר. בלוטות הדמעות ממשיכות לתפקד כרגיל ביום הראשון או משהו כזה, ואחר כך אפשר להזיל רק דמעות ורודות בשל יחס מיסדרם שיש בגופנו. את עלולה אפילו להשתין פעם או פעמיים כדי לפלוט את זה מהמערכת. אבל הנקודה העיקרית היא שעדיין היו לו שחיינים בשקים שלו."

"סליחה?"

"את יודעת, מותק. תאי זרע, אם את מתעקשת להתייחס לזה בצורה מדעית כל כך. עדיין היו לו תאי זרע בנוזלי הגוף שלו. וזה ייתכן רק אם הוא השתנה לא מזמן. בטווח של שבוע קודם לכן, לכל היותר. אז זהו זה, אפשר להעריך כמעט בדיוק בן כמה הוא, בשנות ערפד. ואם נוסף לנתונים שלנו את האנשים המתאימים לתיאורו, שמתו בערך באותו זמן ובאותו אזור, ביננו! מצאנו את אבא שלך."

הייתי המומה. כמובטח, תוך כמה דקות הוא סיפק לי מידע רב יותר מזה שאימא שלי הצליחה לתת לי במשך כל חיי. יכול להיות, רק יכול להיות, שנקרה בפניי מכרה זהב. אם בעזרתו אוכל לדלות פרטים נוספים על אבא שלי ועל השיטות להרוג ערפדים, וכל מה שירצה בתמורה הוא להיות זה שיבחר את המטרות... טוב, אם כך, אני יכולה לבלוע את הצפרדע הזאת. בתנאי שאזכה לחיות די זמן.

"למה אתה רוצה לעזור לי למצוא את אבא שלי? בעצם, למה אתה

הורג ערפדים? אחרי הכול, הם בני מינך."

בונז נעץ בי את מבטו לרגע ואז ענה. "אני אעזור לך למצוא את אבא שלך, כי אני מניח שאת שונאת אותו יותר משאת שונאת אותי, ולכן תהיה לך מוטיבציה לעשות מה שאני אומר לך. ולשאלתך למה אני צד ערפדים... זה לא צריך להטריד אותך עכשיו. יש לך די דאגות

משלך. די לומר שיש כאלה שפשוט צריך להרוג אותם, והדבר תקף לגבי בני אדם וערפדים גם יחד.

עדיין לא ידעתי מדוע מלכתחילה רצה שאעבוד איתו. מצד שני, אולי הכול שקרים והוא רק מעביר את הזמן עד שיוכל לממש את כוונתו לשסוף את גרוני דווקא ברגע שאהיה הכי פחות מוכנה לכך?! לא בטחתי בציור הזה, אף לא לרגע, אבל לעת עתה לא הייתה לי ברירה אלא לשחק את המשחק. לגלות לאן כל זה מוביל. אהיה מופתעת אם אשאר בחיים עד סוף השבוע.

”בחזרה לנושא שלנו, מותק. גם אקדחים לא עובדים עלינו. יש רק שני יוצאים מן הכלל לחוק הזה: הראשון, כשהבחור בר מזל דיו ומצליח לירות היישר לצוואר שלנו באופן כזה שכורת את הראש. עריפת ראש אכן עוברת; אין יצורים רבים המסוגלים לחיות בלי ראש, והראש הוא האיבר היחיד אצל ערפדים שאינו יכול לצמוח בחזרה אם עורפים אותו. היוצא מן הכלל השני הוא במקרה שהאקדח מכיל קליעי כסף, ונורו ממנו די כדורים כדי להשמיד את הלב. עכשיו, זה לא קל כמו שזה נשמע. אף ערפד לא יעמוד בשקט וידגמן תנוחות צילום עד שתהרגי אותו. יש להניח שהוא יהיה עלייך עם אקדח תחוב בתחת שלך עוד לפני שתספיקי לגרום לו נזק רציני כלשהו. אבל קליעי הכסף האלה מכאיבים, אז את יכולה להשתמש בהם כדי להאט אותו ואז לנעוץ בו את היתד. וכדאי לך להיות זריזה כשאת משתמשת ביתד הכסף הזה, כי יהיה לך בידיים ערפד עצבני מאוד. חניקה, הטבעה במים, כל אלה לא גורמים שום נזק. אנחנו נושמים רק פעם בשעה, רק בשביל הכיף, ואנחנו יכולים להתקיים עד אין סוף בלי חמצן. רק נשימה אחת מדי פעם כדי להכניס קורטוב של חמצן לדם, ואנחנו בריאים כמו שור. מבחינתנו, התנשמות מהירה היא לנשום נשימה אחת פעם בכמה דקות. זאת אחת הדרכים לדעת שערפד מתעייף – הוא יתחיל לנשום קצת יותר כדי להיות ערני יותר. התחשמלות, גז רעיל, הרעלה דרך הפה, סמים... כל השיטות האלה לא עוברות. מבינה? עכשיו את מכירה את החולשות שלנו.”

”אולי כדאי שננסה להעמיד למבחן חלק מהתיאוריות האלה?”

הוא נופף באצבעו לעומתי בתוכחה. "ממש לא. את ואני שותפים, זוכרת? ואם תתחילי לשכוח את זה, אולי כדאי לך לזכור, שכל השיטות שציינתי עכשיו דווקא עובדות ממש מצוין עלייך."
 "זאת הייתה רק בדיחה," שיקרתי.

הוא רק שלח לעברי מבט, שהבהיר לי כי הוא לא כזה טיפש. "השורה התחתונה היא שקשה מאוד לחסל אותנו. אני לא תופס איך את הצלחת לשתול באדמה שישה-עשר ערפדים, אבל, מצד שני, לא חסרים טיפשים בעולם."

"היי," הגנתי על כבודי הפגוע. "הייתי חותכת אותך לחתיכות, אילולא היית מכריח אותי לנהוג ואז תוקע בי אגרופ כשלא הסתכלתי."
 בונז שב וצחק, צחוק ששינה את פניו והפך אותו באחת למשהו מאוד יפה. הפניתי את מבטי ממנו, כי לא רציתי לראות בו שום דבר פרט למפלצת. מפלצת מסוכנת.

"חתלתולה, למה את חושבת שהכרחתי אותך לנהוג? קלטתי אותך חמש שניות אחרי שהתחלת לדבר איתי. היית טירונית, ירוקה מכף רגל ועד ראש, וברגע שהסטתי אותך מדרך הפעולה השגרתית שלך, הפכת לחסרת אונים כמו תינוקת. ברור שתקעתי בך אגרופ כשלא הסתכלת. יש רק צורה אחת להילחם – הצורה המלוכלכת. מלחמה נקייה וג'נטלמנית לא טוביל אותך לשום מקום, חוץ מאשר לקבר, ומהר. תנצלי כל הזדמנות בזויה, כל מכה מתחת לחגורה, אל תהססי לבעוט באנשים כשהם על הרצפה, ואז אולי תהיי זאת שמצליחה לברוח. תזכרי זאת. את בקרב עד המוות. זה לא קרב אגרופ. לא תוכלי לנצח רק מפני שזכית במרב הנקודות."

"אני מבינה." למרבה הצער, הבנתי. בזה הוא צדק. בכל פעם שהתעמתי עם ערפד, כולל עם הערפד הזה, היה זה קרב לחיים או למוות.

"אבל אנחנו סוטים מהנושא. עברנו על כל החולשות שלנו, ועכשיו נתקדם לחוזקות שלנו; ויש לנו רבות כאלה: מהירות, חוש הראייה, השמיעה, הריח וכוח פיזי – כולם מפותחים יותר מאלה של בני אנוש. אנחנו יכולים להריח אתכם הרבה לפני שאנחנו רואים אתכם, ואנחנו

יכולים לשמוע את פעימות הלב שלכם ממרחק של כקילומטר וחצי. בנוסף, לכולנו יש מידה מסוימת של יכולת לשלוט על מחשבותיהם של בני אנוש. ערפד יכול למצוץ ממך חצי ליטר דם וכעבור כמה שניות לא תזכרי אפילו שראית אותו. זה בזכות הניבים שלנו, שיש בהם טיפ־טיפונת חומר מעורר הזיות, ובשילוב עם הכוח שלנו הוא גורם לבני האדם להיות נוחים להשפעה. כך, למשל, מישוה אינו ניגש אליך סתם ומייד מוצץ את צווארך, אלא נפגשתם, פטפטת איתו, ופתאום נהיית ישנונית. ככה רובנו ניזונים. נגיעה קלה פה, נגיעה קלה שם, ואת לא זוכרת כלום. אם כל ערפד היה חייב להרוג כדי לאכול, היו מוציאים אותנו מהארון כבר לפני מאות שנים."

"אתה יכול לשלוט במחשבות שלי?" המחשבה זעזעה אותי.

עיניו החומות הפכו פתאום ירוקות, ומבטו החודר ננעץ בעיניי. "בואי אליי", לחש, ובכל זאת נרמה שהמילים הדהדו בקול רם בראשי.

"זין, אין מצב, אמרתי, והצטמררתי מהרחף הפתאומי שחשתי להיענות לו.

בחטף חזרו עיניו ונהיו חומות, והוא שלח לכיווני חיוך משועשע. "לא, נראה שלא. כל הכבוד לך, זה יועיל לנו. אנחנו לא יכולים להרשות לעצמנו שמישהו ישכיח ממך את המטרות שלך, נכון? זה, כנראה, הודות לייחוס שלך. שליטה במחשבות אינה עובדת על ערפדים או על בני אנוש, שיש בגופם דם של ערפדים. ונראה לי שיש כך די מהתכונות שלנו. יש גם אחוז קטן של בני אנוש המחוסנים מפני זה, כי צריך שתהיה להם יכולת יוצאת מן הכלל לשלוט במחשבותיהם או עמידות טבעית שתאפשר להם לא לתת לנו לחדור למחשבותיהם ולדחוף את האף לתוכן. *MTV* ומשחקי הווידאו פתרו לנו את הבעיה הזאת, לפחות לגבי רוב האנושות. זה, וגם הטלי הצליחה, אפשר לומר."

"טלי? * מי זאת טלי?"

הוא נאנק, משועשע. "הטלוויזיה, כמובן. את לא יודעת אנגלית?"
 "אתה לא מדבר באנגלית," מלמלתי.

הוא הניד את ראשו וקימט את מצחו. "בואי לא נשרוף זמן, מותק, לפני שהשמש תשרוף אותנו. יש עוד נושאים רבים שטרם כיסינו. דיברנו על החושים ועל היכולת לשלוט במחשבות, אבל אל תשכחי את הכוח שלנו. או את השיניים שלנו. ערפדים די חזקים כדי לפרק אותך לחתיכות ואחר כך להרים אותך באצבע אחת. אנחנו יכולים לזרוק עלייך אפילו את המכונית שלך, אם מתחשק לנו, וברור שאנחנו יכולים לקרוע את גופך בשינינו. השאלה היא כמה מהתכונות החזקות של ערפדים יש גם לך."

בחשש מה התחלתי לעבור על רשימת המוזרויות שלי, אחת לאחת, ולסמן עליהן וי.

"אני רואה מצויין, והחושך לא משפיע על הראייה שלי. אני רואה בלילה בדיוק כמו ביום. אני מהירה יותר מכל מי שאני מכירה, כלומר מבני האנוש. אני יכולה לשמוע דברים מרחוק, אבל אולי לא ממרחק רב כמוך. בחדר שלי בלילה אני מצליחה לפעמים לשמוע את סבא ואת סבתא שלי מתלחשים עליי למטה..."

הפסקתי לדבר; מן המבט בעיניו הבנתי שחשפתי יותר מדי על חיי האישיים.

"אני לא חושבת שאני יכולה לשלוט במחשבותיו של מישהו אחר. מעולם לא ניסיתי לעשות זאת, אבל אני חושבת שאילו יכולתי, אנשים היו מתייחסים אליי אחרת." לעזאזל, הינה אני שוב נפתחת בפניו.

"בכל אופן," המשכתי, "אני יודעת שאני חזקה יותר מאדם ממוצע. כשהייתי בת ארבע-עשרה, נאבקתי עם שלושה בנים, שלושתם גדולים יותר ממני, ואני ניצחתי. וכשזה קרה, כבר לא יכולתי להמשיך להתעלם מהעובדה שמהו כי מאוד לא בסדר. ראית את עיניי – הן שונות. אני צריכה להשתלט עליהן כשאני מתרגזת, כדי שאנשים לא יראו שהן זוהרות. השיניים שלי רגילות, אני חושבת. עד עכשיו הן אף פעם לא בלטו החוצה בצורה מוזרה."

הסתכלתי עליו מבעד לעפעפיים מושפלים. מעולם לא דיברתי

כך, על השונות שלי, עם אף אחד, אפילו לא עם אימי. הידיעה שאני שונה ממילא העציבה אותה, על אחת כמה וכמה השיחות על זה. "בואי נראה אם הבנתי נכון. אמרת שבגיל ארבע-עשרה התחלת ממש להבין את הייחודיות שלך. לפני כן לא ידעת מה את? מה אימא שלך סיפרה לך על אבא שלך כשהיית ילדה?"

זה היה נושא כאוב מאוד, ורעד חלף בי כשנזכרתי בכך. מעולם לא תיארתי לעצמי, שהאדם שאדבר איתו על זה יהיה דווקא ערפד. "היא מעולם לא הזכירה את אבא שלי. כששאלתי אותה, כמו שעשיתי מדי פעם כשהייתי קטנה, היא הייתה משנה את הנושא או מתרגזת. אבל הילדים האחרים סיפרו לי. הם קראו לי ממזרה מהרגע שלמדו לדבר." עצמתי את עיני לרגע בגלל תחושת הבושה שעדיין צרבה. "כמו שאמרתי, כשהגעתי לגיל ההתבגרות, התחלתי להרגיש... אפילו שונה יותר. וזה היה הרבה יותר גרוע מאשר בילדותי. עם הזמן הלך ונעשה קשה יותר להסתיר את המוזרות שלי, שזה מה שאימא שלי אמרה לי לעשות. יותר מהכול אהבתי את הלילה. הייתי משוטטת שעות במטע, ולפעמים לא הצלחתי להירדם עד הזריחה. אבל רק כשהבנים ההם לחצו אותי אל הקיר, הבנתי כמה המצב גרוע."

"מה הם עשו?" קולו התרכך והיה כמעט עדין.
ראיתי את פניהם בכירור מול עיניי, כאילו הם עומדים עכשיו מולי.

"הם שוב התחילו להתעסק איתי, דחפו אותי, קראו לי בשמות גנאי, הדברים הרגילים. זה לא הזיז לי. זה קרה כמעט כל יום. אבל אז אחד מהם, אני לא זוכרת בדיוק מי, קרא לאימא שלי זונה, ואני איברתי את העשתונות. זרקתי עליו אבן ושברתי לו את השיניים. שני האחרים זינקו עליי, וניצחתי גם אותם. הם מעולם לא סיפרו לאיש מה קרה. בסופו של דבר, ביום ההולדת השישה-עשר שלי החליטה אימא שלי שאני די בוגרת כדי לדעת את האמת על אבא שלי. לא רציתי להאמין לה, אבל עמוק בתוכי ידעתי שזה נכון. באותו לילה ראיתי בפעם הראשונה את העיניים שלי זוהרות. אימא שמה לי מראה מול הפנים, אחרי שדקרה אותי ברגל בסכין. היא לא התכוונה להתאכזר

אליי, היא רק רצתה שאתרגז כדי שאוכל לראות את עיניי. אחרי כחצי שנה הרגתי את הערפד הראשון שלי."

עיניי צרבו מן הדמעות שאצרתי בתוכן, אבל לא רציתי לבכות. לא יכולתי לבכות מול היצור הזה, שגרם לי לספר את מה שניסיתי לשכוח.

הוא הסתכל עליי בצורה משונה מאוד. לולא ידעתי את האמת, הייתי אומרת שהוא הסתכל עליי בחמלה. אבל זה בלתי אפשרי. הוא ערפד, זה ממש לא היה הקטע שלהם.

לפתע קמתי. "אם כבר מדברים על אימא שלי, אני מוכרחה להתקשר אליה. היא ודאי דואגת מאוד. כבר חזרתי הביתה בשעות מאוחרות בעבר, אבל מעולם לא התעכבתי כל כך. היא תחשוב שאיזה מוצץ דם הרג אותי."

המשפט הזה גרם לגבותיו להתרומם בבת אחת עד קצה המצח שלו. "אימא שלך יודעת שאת מפתה ערפדים בהבטחות לזיון ואחר כך הורגת אותם? והיא מרשה לך לעשות את זה? בחיי, חשבתי שאת צוחקת כשאמרת לי שהיא יודעת שאת מצמצמת את האוכלוסייה שלנו. אילו היית הבת שלי, הייתי נועל אותך בחדר בלילות. אני לא מבין את האנשים בימינו, שמרשים לילדים שלהם הכול."

"אל תדבר עליה כך!" התפרצתי. "היא יודעת שאני עושה את הדבר הנכון! למה שהיא לא תתמוך בזה?"

הוא הביט בעיניי במבט חודר ויציב, בריכות חומות כהות וצלולות. ואז משך בכתפיו. "מה שתגידו."

פתאום הוא נעמד מולי. לא הספקתי אפילו למצמצץ, הוא עשה את זה כל כך מהר.

"את מכוונת היטב כשאת מנסה לפגוע. גיליתי את זה אתמול בלילה כשזרקת עליי את הצלב שלך. רק תחשבי על זה: כמה סנטימטרים נמוך יותר, והיית שותלת עכשיו חרציות מעל לראשי." הוא חייך כמושועשע מן התיאור הציורי. "אנחנו נעבוד כדי לשפר את המהירות ואת הדיוק שלך. אם תוכלי להרוג ממרחק, זה יהיה בטוח יותר. את יותר מדי פגיעה מקרוב."

ואז תפס אותי בזרועותיי. ניסיתי להדוף אותו מעליי, אך הוא אחז בי בכוח. בריחי ברזל היו נכנעים בקלות רבה יותר.

"בכל מה שנוגע לכוח שלך, יש עוד מקום רב לשיפור. את חזקה יותר מגבר בן אנוש, אבל ככל הנראה חלשה יותר מהערפד החלש ביותר. נצטרך לעבוד גם על זה. נוסף על כך הגמישות שלך על הפנים, וכשאת נלחמת, את לא משתמשת כלל ברגליים – הן כלי נשק יקר ערך, וכך צריך להתייחס אליהן. ובקשר למהירות שלך, טוב... בעניין זה יכול להיות שהמצב אבוד. בכל זאת ניתן לכך צ'אנס. כמו שאני רואה את זה, יידרשו לנו כשישה שבועות של הכנה, עד שנוכל להוציא אותך לשטח. כן, חמישה שבועות של אימונים מפרכים ושבוע כדי לעבוד על ההופעה שלך."

"ההופעה שלי?" זעם מילא את קולי. איך מעז איש מת למתוח עליי ביקורת? "מה הבעיה עם ההופעה שלי?"

בונז חיך בהתנשאות. "אה, אין שום בעיה איזומה ונוראית, אבל בכל זאת יש מה לשפר לפני שנשלח אותך לשטח."

"חתיכת –"

"אחרי הכול, אנחנו הולכים לצוד דגים שמנים מאוד, מותק. מכנסי שק ומראה ממוצע לא יעשו את העבודה. תפישתך לגבי מה סקסי שווה לתחת."

"אני נשבעת שאני הולכת ל..."

"תפסיקי לקשקש. לא רצית להתקשר לאימא שלך? בואי איתי.

הטלפון הנייד שלי נמצא מאחור."

בראשי דמיינתי, אומנם, כל מיני עינויים, שבהם אני מענה את גופו הכפות וחסר האונים, אבל במציאות נשכתי את השפתיים והלכתי בעקבותיו פנימה לתוך המערה.

4

אימונים מפרכים. אלה היו המילים שבהן השתמש כדי לתאר את מסע הייסורים האכזרי, הכואב, שקרא תיגר אף על המוות עצמו, מסע ייסורים שאפילו הצבא לא היה מעביר בו את הקשוחים שבחייליו.

בונז הריץ אותי ביער במהירויות שמכוניות לא היו יכולות להחזיק בהן מעמד. כשילתי מעל גזעי עצים נפולים, סלעים, שורשים ובורות באדמה, עד שהייתי מותשת אפילו מכדי להקיא. גם ההתעלפויות שלי לא פטרו אותי מהמשימות. בכל פעם שהתעלפתי, הוא פשוט התזז מים קפואים על פניי עד שהתעוררתי מעלפוני. התאמנתי בהטלת סכינים, עד שפרקי אצבעותיי נסדקו ודיממו. ומה הוא עשה? הוא רק השליך לעברי באדישות משחת ניאוספורין, והזהיר אותי לא למרוח אותה בטעות על פנים כף ידי כדי לא לשבש את אחיזתי בסכין. והגרסה שלו לאימוני הרמת משקולות? להניף סלעים שוב ושוב, ובהדרגה להעלות את גודלם ואת דחיסותם. אימוני מדרגה? מבחינתו היה זה טיפוס על שיפועי המערה, כשאבנים גדולות קשורות לגבי.

כעבור שבוע זרקתי מעליי את כל מעכבי ההתקדמות המאולתרים שלו, סירבתי להמשיך, והכרזתי שאילו הייתי יודעת מראש על כוונותיו, הייתי בשמחה בוחרת במוות. בונז רק חייך אליי חיוך חושף ניבים מוארכים ואמר לי להוכיח את זה. כשהבנתי שהוא רציני, הנחתי על עצמי שוב את הציוד שלי וכשילתי בכברות קדימה. אבל הפעילות המייסרת מכול הייתה זו שהצריכה קרבה פיזית

רבה אליו. הוא מתח את גפיי עד שדמעות זלגו מעיניי, וכל אותו זמן גער בי על חוסר הגמישות שלי. אחר כך, בקרבות פנים-אל-פנים, הוא חבט בי עד למצב של אובדן הכרה, שכל המים הקפואים בעולם לא יכלו להעיר אותי ממנו. הייתי מתעוררת עם טעם הדם שלו בפי, רק כדי לחזור על כל התהליך מחדש. אם אגיד שבכל רגע מרגעי היממה דמיינתי שאני הורגת אותו, תהא זו לשון המעטה. ועם זאת הלכתי והשתפרתי; לא הייתה לי ברירה – עם בונז, הברירה היחידה הייתה להשתפר או למות.

הסימן הראשון לכך שאני הולכת ומשתפרת הופיע אחרי שבוע האימונים השני. בונז ואני נאבקנו – ואפילו לא התעלפתי. הוא, אומנם, ניצח אותי ניצחון מוחץ, אבל במהלך כל הקרב נשארתי בהכרה. זו הייתה ברכה שקללה בצידה אומנם, שמרתי על כבודי ולא עשיתי נומי-נומי באמצע הקרב, אבל גם הייתי בהכרה כשהוא הזין אותי בדמו.

"מגעיל", ירקתי לאחר שניסה לשדל אותי ואחר כך איים עליי עד שהכנסתי את אצבעו המדממת לפי. "איך אתם מתקיימים על הדבר הזה?"

המילים נפלטו מפי בלי כל מחשבה, כמו דברים רבים שאמרתי בעבר.

"הצורך הוא אבי התיאבון. אתה לומד לאהוב את מה שחיוני לך כדי לשרוד", הוא ענה קצרות.

"כדאי מאוד שכל הדם הזה לא יהפוך אותי לערפד. זה לא היה כלול בעסקה שלנו."

הרגשתי לא נוח להתווכח איתו כשאצבעו תחובה בפי, והזזתי את ראשי אחורה עד שהיא החליקה, לחה, החוצה. המחווה הייתה כמעט מינית. הסמקתי כשהמחשבה הזאת חלפה לרגע במוחי. הוא, כמוכן, הבחין בסומק בלחיי. ברור שהיה ער גם למה שגרם לו, אבל הוא רק ניגב את ידו בחולצתו.

"סמכי עליי, מותק; בכמות שאת שותה אין די כדי להפוך אותך לערפד. אבל מאחר שאת כל הזמן חוששת מזה, אספר לך איך זה

עובר. ראשית, אני אצטרך לשתות את הדם שלך עד הטיפה האחרונה, עד שכמעט תמותי. צריך לדעת איך לעשות זאת, כלומר לקחת די דם בלי לקחת יותר מדי. ואז, כשאני מלא בדמך, אני אפתח בשבילך עורק ואתן לך לשתות את כל הדם בחזרה. את הכול, ואז עוד קצת. גם את זה צריך לדעת איך לעשות. הערפד חייב להיות חזק כדי להפוך מישהו אחר לערפד, או שבני חסותו לעתיד ימצצו אותו למוות תוך כדי השינוי. קשה יותר להוריד ערפד חדש מעורק מאשר להוריד תינוק מורעב משדיים שופעים. טיפות הדם העלובות האלה, שאני נותן לך, אינן עושות שום דבר חוץ מלרפא את הפצעים שלך. ודאי שאין בהן אפילו כדי להפוך אותך לחזקה יותר. עכשיו את מוכנה להפסיק לקטר בכל פעם שאת צריכה ללקק כמה טיפות מהאיברים שלי?"

המשפט האחרון באמת גרם לי להחליף צבעים בשל התמונה שחלפה בתת המודע שלי. הוא הבחין בזה, והעביר יד בשערו ברוגז. "טוב, זה עוד משהו שאת צריכה להפסיק לעשות. את מסמיקה כמו שמש שוקעת בכל פעם שמשהו נשמע כמו רמיזה מינית. את צריכה לשחק אותה אישה תקיפה וחרמנית! אף גבר לא יאמין לך, אם כשהוא רק אומר 'פה!' את מתעלפת מרוב מבוכה. הבתוליות שלך תהרוג אותך בסופו של דבר."

"אני לא בתולה," התרסתי, ואז באמת כמעט התעלפתי, כפי שהוא צפה.

הוא זקף את גבותיו הכהות. הפניתי את מבטי והתזתי, "אנחנו יכולים לשנות נושא, בבקשה? אנחנו לא חברות שמבלות במסיבת פיג'מות. אני לא רוצה לדבר איתך על הדברים האלה."

"יפה, יפה," משך בונז את מילותיו, מתעלם מבקשתי. "אז החתלתולה השתובבה לה, אה? בהתחשב בצורה שבה את מתנהגת, אני מופתע לשמוע את זה. אז מה? הבחור מחכה לך בסבלנות עד שתסיימי את מחנה האימונים שלך? הוא ודאי גבר לעניין, אם את מתחממת כך רק מדיבורים עליו. ושוב אני אומר, בהתחלה לא נראית לי הטיפוס המנוסה, אבל, מצד שני, הצעת לי טעימה ממך כשנפגשנו בפעם הראשונה. זה גורם לי לתהות אם תכננת להרוג אותי לפני

שהיית מרגיעה את החרמנות שלך או אחריה. ומה עם הערפרדים האחרים? גם הם מתו עם חיוך על ה – “
 סטרתי לו. יותר נכון, ניסיתי. הוא תפס את מפרק כף ידי והחזיק בו, בעודו תופס גם את ידי השנייה, כשהנפתי בחטף את כף ידי השמאלית לכיוון לחיו.

“אל תעז לדבר אליי כך, שמעתי מספיק חרא כזה כשהייתי ילדה. רק מפני שאימא שלי ילדה אותי מחוץ לנישואין, השכנים הפרימיטיביים הטיפשים שלנו חשבו שזה הופך אותה לפרוצה, וכפועל יוצא – גם אותי. ולא שזה עניינך, כי אתה בטח אנסת כפרים שלמים, אבל אני הייתי עם אחד בלבד. הוא נפטר ממני מייד אחר כך כמו שנפטרים מהרגל רע, וזה הספיק כדי לגמול אותי מאיזושהי תשוקה, שאולי הייתה לי, להעתיק את ההרפתקאות המיניות של בני גילי. ועכשיו, ברצינות, אני לא רוצה לדבר על זה שוב!”

דיברתי בנשימות חטופות ובזעם עצור; בלא יודעין הוא פתח בגסות את הפצע. בונז הניח לפרקי ידיי, ואני שפשתי אותם במקום שבו הותירו אצבעותיו שקעים בעורי.

“חתלתולה”, הוא התחיל לומר בנימה מפויסת, “אני מתנצל. אבל רק משום שהשכנים הבורים שלך הוציאו את כל הדעות הקדומות שלהם עלייך, או שאיזה נער מחוצ'קן התייחס אלייך כמו לסטוץ – “
 “תפסיק כבר”, קטעתי את דבריו, מלאת אימה מכך שאני עומדת לפרוץ בבכי. “פשוט תפסיק. אני יכולה לעשות את זה, אני יכולה לשחק אותה סקסית, או מה שתרצה. אבל אנחנו לא הולכים לדבר על זה.”

“תראי, מותק-” הוא ניסה שוב.

“תמצוץ לי”, סיננתי והסתלקתי.

לשם שינוי, הוא לא הציע לי הפעם להיענות להזמנה ולא יצא בעקבותיי.

בתחילת השבוע הרביעי הודיע לי בונז שאנחנו יוצאים לסיור שטח. מובן שלא היה זה טיול של אחר הצהריים למוזיאון המקומי. לא, הוא

ביקש ממני לנהוג לאורכו של כביש צר באמצע הלילה, ולא היה לי שום מושג לאן פנינו מועדות. הוא נתן לי מושג קלוש בלבד לגבי הכיוון הכללי – פה ימינה, שם שמאלה וכך הלאה, ואני הייתי מתוחה. היינו באזור מאוד מבודד, ללא פנסי רחוב לאורך הכביש. אם אתה רוצה למצוץ למישהו את הצוואר עד הסוף ואז להשליך את גופתו, זה המקום האידיאלי.

מצד שני, אילו רצה למצוץ לי את הצוואר ולהשליך את גופתי, המערה הייתה גם היא מקום די אידיאלי. בהתחשב בכל הפעמים שבהן הייתי מחוסרת הכרה אחרי סדנאות האימונים שלנו, הוא יכול היה לסעוד את ליבו בי כבר קודם לכן – לו רצה. אני לא הייתי יכולה למנוע בעדו. בעצם, לא הייתי מסוגלת למנוע בעדו גם כשהייתי בהכרה. לחרדתי, עוד לא הצלחתי להביס אותו באף אחד מהקרבות שערכנו בינינו. בונז היה כל כך חזק ומהיר, שקרב נגדו היה כמו ניסיון לתפוס ברק ולקשור אותו.

"תפני כאן שמאלה," אמר בונז, וניער אותי ממחשבותיי.

קראתי את הכתוב על השלט. רחוב דרך האפרסק. לא נראה שהוא מוביל לאיזשהו מקום.

"אתה יודע, שותף," אמרתי בזמן שפניתי שמאלה, "אתה מתנהג בצורה מאוד חשאית. מתי אתה מתכוון לספר לי למה נועד סיור השטח הזה? אני מתארת לעצמי שלא התעורר בך דחף פתאומי להעביר פרות משנתן."

הוא נחר בבוז. "לא, לא נראה לי שהתעורר בי דחף כזה. אני זקוק למידע ממישהו שגר כאן."

מנימת קולו השתמע, שאותו אדם לא ישמח לראות אותו. "שמע, אני לא מוכנה לקחת חלק ברצח של בני אדם; אז אם אתה חושב שאתה הולך לתחקר את האיש הזה ואחר כך לקבור אותו, אתה טועה."

ציפיתי שבונז יתריס נגדי או יתעצבן, אבל הוא התחיל לצחוק. "אני רצינית!" אמרתי, ולחצתי בבת אחת על דוושת הבלמים כדי להדגיש את העניין.

"עוד מעט תביני למה אני צוחק, מותק," השיב. "אבל תרשי לי

להרגיע אותך. ראשית, אני מבטיח שאפילו לא אשים עליו יד, ושנית, את תהיי זו שתדבר איתו." זה הפתיע אותי. לא ידעתי אפילו במי מדובר, וודאי לא אילו שאלות לשאול.

הוא זקף את גבתו בשאלה: "נתחיל לנסוע מתישהו בקרוב?" אה-הא. הורדתי את הרגל מהבלמים, לחצתי על דוושת הגז, והטנדר היטלטל קדימה. "אתה מתכוון לתת לי פרטים נוספים? כמו, למשל, קצת רקע עליו ומה אתה רוצה לדעת?" "ווינסטון גֶ'לאַגֶר היה פועל מסילת ברזל בשנות השישים. הייתה לו גם עבודה צדדית בייצור משקאות חריפים לא חוקיים. פעם אחת קנה ממנו מישהו אחד מן המוצרים, ולמחרת מצאו אותו מת. ייתכן שווינסטון טעה באחוז האלכוהול בסיבוב ההוא, או שהשתיין הגזים קצת בשתייה. כך או כך, הסוף היה שווינסטון הואשם ברצח ונידון לעונש מוות."

"זה מזעזע!" קראתי. "בלי שום מניע או הוכחה לרצח בכוונה תחילה?"

"צר לי לומר, אך השופט, ג'ון סימס, לא היה אוהד גדול של הרעיון שאדם הוא בחזקת חף מפשע עד שהוכחה אשמתו. הוא גם חילטר מהצד בתור מוציא להורג. אבל רגע לפני שסימס הרג אותו, ווינסטון נשבע שהוא לעולם לא ייתן לו רגע אחד של שקט. ומאז אותו יום הוא באמת לא נתן לו."

"הוא תלה אותו?" חזרתי ושאלתי, "את האיש שאתה רוצה שאדבר איתו?"

"עצרי ליד שלט האין כניסה הזה, חתלתולה", הורה לי בונז. עצרתי, פי פעור עדיין בתדהמה. "ווינסטון לא יהיה מוכן לדבר איתי, כיוון שאנחנו והם לא מסתדרים. איתך הוא דווקא יסכים לדבר. אבל אני מזהיר אותך, הוא אדם לבכי בדיוק כמוך עכשיו."

"מה אני מפספסת פה?" נימת הדיבור שלי הייתה עוקצנית. אני? כלבה? "אמרת או לא אמרת שהשופט תלה אותו?" "ממש כך; הוא התנדנד לו על העץ הבולט שם, מהצוק," אישר

בונז. "אם תסתכלי, תוכלי עדיין לראות עליו את סימני החבל. אנשים רבים מאוד איבדו את חייהם על העץ הזה, אבל אל תנסי לדבר עם אף אחד מהם. הם רק שאריות. ווינסטון לא."

בחרתי את מילותיי בקפידה. "אתה אומר לי שווינסטון הוא... רוח רפאים?"

"רוח רפאים, שד, פנטום, תבחרי לקרוא לזה איך שבא לך. החשוב ביותר הוא שיש לו מודעות, וזה נדיר. רוב רוחות הרפאים הן רק שארית של ה'אני' הקודם שלהם. הן אינן מסוגלות ליצור קשר, אלא רק לבצע שוב ושוב אותו דבר, כמו תקליט שבור. אוי ואבוי, אני מסגיר את גילי. אף אחד כבר לא משתמש היום בתקליטים. העניין הוא שווינסטון כעס כל כך כשהוא מת, עד שחלק מההכרה שלו המשיך להתקיים. בעצם, זה תלוי גם במיקום. הגבול המפריד בין הטבעי לבין העל-טבעי באוהיו הוא דק יותר, לכן קל יותר לנשמה להישאר במקומה במקום לחצות אותו. האזור הזה במיוחד הוא כמו מכשיר התבייתות. יש כאן חמישה בתי קברות, הממוקמים כך שהם יוצרים יחד צורת פנטגרם – ברצינות, מה עבר להם בראש כשהם הקימו אותם? זאת ממש מפת דרכים לנשמות תועות, זה מה שזה. הודות לייחוס שלך את אמורה להיות מסוגלת לראות את רוחות הרפאים, בעוד שרוב בני האנוש אינם יכולים. בשלב הזה את אמורה גם להיות מסוגלת לחוש בהם. האנרגיה שלהם היא כמו חשמל באוויר."

הוא צדק. הרגשתי רחש בלתי נראה ברגע שעלינו על הכביש הזה, אבל חשבתי שאולי נרדמה לי הרגל או משהו כזה.

"איזה מידע יכול ערפד לרצות לקבל מרוח רפאים?"

"שמות", אמר בונז בתמציתיות. "אני רוצה שווינסטון ימסור לך שמות של נערות שמתו בזמן האחרון באזור הזה, ואני מעוניין רק במקרי המוות הלא טבעיים, לא בתאונות דרכים או במחלות. ואל תיתני לו להגיד לך שאינו יודע –"

לא נראה שהוא מתלוצץ, אבל הייתי מוכרחה לשאול. "תגיד לי, זאת בדיחה או משהו כזה?"

בונז פלט קול, שנשמע כמעט כמו אנחה. "הלוואי שזו הייתה בדיחה, אבל זאת לא."

"אתה רציני? אתה רוצה שאני אלך לבית הקברות ואשאל רוח רפאים על נערות שמתו?"

"נו, באמת, חתלתולה, באמת כל כך קשה לך להאמין ברוחות רפאים? אחרי הכול, את חצי ערפד. לא תיארתי לעצמי שרוחות רפאים ידרשו ממך לאמץ את המיונך עד כדי כך."

כשמנסחים את זה כך, יש משהו בדבריו. "ורוחות רפאים אינן אוהבות ערפדים, אז אני מניחה שאסור לי להזכיר את הייחוס המעורב שלי. דרך אגב, מותר לשאול למה רוחות רפאים אינן אוהבות ערפדים?"

"הן מקנאות, כיוון שאנחנו, אומנם, מתים באותה מידה כמוהן, אבל בניגוד אליהן אנחנו יכולים לעשות מה שמתחשק לנו, בעוד הן תקועות לנצח במצב של התגלות מעורפלת. רוב הזמן זה ממש גורם להן להיות רגזניות, וזה מזכיר לי..." בונז נתן לי בקבוק שהכיל נוזל שקוף. "קחי אותו, את תזדקקי לו."

הרמתי את הבקבוק, הסתכלתי בו וטלטלתי את הנוזל שבתוכו. "מה זה? מים קדושים?"

הוא צחק. "בשביל ווינסטון אלה מים קדושים. זה וויסקי. אלכוהול טהור, מותק. לא חוקי. בית הקברות של סימס נמצא בדיוק מאחורי שדרת העצים הזאת, ויכול להיות שתצטרכי להקים קצת רעש כדי למשוך את תשומת ליבו של ווינסטון. רוחות רפאים נוהגות לישון הרבה, אבל ברגע שתעירי אותו, תדאגי להראות לו את הבקבוק הזה. הוא יספר לך כל מה שתרצי לדעת."

"בוא נראה אם הבנתי נכון: אתה רוצה שאני אצעד לתוך בית קברות ואנופף בבקבוק של אלכוהול כדי להעיר נשמה חסרת מנוח, כדי שאוכל לתחקר אותה?"

"בדיוק. ואל תשכחי עט ונייר. תדאגי לרשום את שמה של כל נערה שווינסטון יזכיר, ואת גילה. אם הוא יכול לספר לך גם איך הן מתו, עוד יותר טוב."

"אני אמורה לסרב לך, "מלמלתי. "כי תחקור רוחות רפאים לא היה כלול בעסקה שלנו."

"אם אני צודק, המידע הזה יוביל אותנו לקבוצה של ערפדים, וציד ערפדים כן כלול בעסקה שלנו, נכון?"

רק הנדתי בראשי, ובונז הושיט לי עט, פנקס קטן ואת הבקבוק של המשקה הלא-חוקי. ערפד מאלץ אותי לצאת ולהעיר את המתים. אני מניחה שזה מוכיח שאין לי שום יכולת ניבוי, כי אם מישהו היה אומר לי לפני ארבעה שבועות שזה מה שאעשה, בחיים לא הייתי מאמינה לו.

בשעת חצות לא היה בית הקברות של סימס מקום מלבב. הוא היה מוסתר מן הכביש בשיחים עבותים, בעצים ובאותו צוק סלעי. בהתאם לתיאור של בונז, היה שם עדיין עץ שהזדקר על פי התהום, והייתה שם גם צמחייה ירוקת-עד מרובה בין המצבות הרעועות. כשראיתי כמה מן התאריכים החרותים עליהן, הבנתי למה התכוון בונז כשאמר קודם שווינסטון היה פועל מסילת ברזל בשנות השישים. הוא התכוון לשנת 1860. לא למאה הקודמת.

דמות שהגיחה מאחורי גרמה לי להסתובב בפתאומיות, לפלוט צווחה קטנה ולשלוף את הסכין.

"הכול בסדר?" בונז קרא מייד לעברי. הוא המתין מחוץ לטווח ראייה מאחורי בית הקברות, והסביר שככה אף אחד מהמתים כאמת לא יראה אותו. המחשבה על כך, שערפדים ורוחות רפאים אינם מסתדרים ביניהם, הייתה פשוט מוזרה. אפילו בחיי הנצח לא יכלו בני המינים השונים להיות נחמדים זה לזה?

"כן..." אמרתי אחרי שהתאוששתי, "זה היה כלום."

למען האמת, זה לא היה כלום, אבל זה לא היה משהו שהצריך עזרה. דמות כהה עטוית ברדס חלפה על פניי, ממש מרחפת מעל האדמה הקרה. היא הלכה לקצה הצוק ואז נעלמה בקול עמום, כמו צרחה חנוקה. התבוננתי בהשתאות כשחזרה כעבור כמה דקות משום מקום והלכה באותו שביל, שבסופו השמיעה יללת רפאים נוספת.

מעל מצבה אחרת, לשמאלי, רכנה מתייפחת צללית לא ברורה של אישה. מהמעט שיכולתי לראות במעורפל, היא לא הייתה לבושה בכגדים מתקופתנו. ואז גם היא נמוגה באוויר. חיכיתי כמה דקות, ודמותה המעורפלת נגלתה שוב. יפחות בכי חלושות, כמעט חרישיות, נשמעו מכיוונה עד שגוועו ונעלמו יחד איתה.

תוכנה אפלה הבזיקה בראשי. תקליט שכור. כן, בונז דייק למרי בתיאורו.

בפינת בית הקברות הייתה מצבה, ועליה חרותות אותיות שבקושי אפשר היה להבחין בהן; אבל הצלחתי לראות את האותיות ו' רט' בשם הפרטי, ואת שם המשפחה מתחיל באות ג'.

"ווינסטון גלאגר!" קראתי בקול רם, ונקשתי על האבן הקרה כדי שישמע אותי טוב יותר. "צא החוצה!"

שום דבר. הרגשתי משב רוח קר והצמדתי את מעילי לגופי, העברתי את משקלי מרגל לרגל וחיכיתי.

"טוק, טוק, מי פה גר?" אמרתי אחר כך, רוח שטות משתלטת עליי לגמרי.

משהו זז בקצה העצים שמאחוריי. לא הפנטום הלבוש גלימה, שעדיין נע באותו שביל הלוך ושוב, אלא צללית כמעט בלתי נראית. אולי אלה רק השיחים הנעים ברוח. הסתכלתי בחזרה על הקבר שלרגליי.

"הייי, ווינסטון-וון... המיתי כיונה, והצבעתי על הבקבוק שבתוך כיס המעיל שלי. "הבאתי לך מ-ש-הוון!"

"נערה שובכה ונלהבת, ארורה ועזת-מצח, " הקול החליק באוויר כמו נחש. "נראה כמה מהר היא יכולה לרוץ."

קפאתי על מקומי. הקול לא היה דומה לאלה ששמעתי קודם! האוויר בקרבת התקרר בבת אחת, ואני הפניתי את פניי אל הכיוון שממנו בקע הקול. הצללית שראיתי קודם נמתחה ושינתה צורה, הופכת לגבר כבן חמישים בעל כרס דמוית חבית, עיניים קטנות, שיער חום, ששיבה זרקה בו, ושפם שלא נגזז זמן רב.

"את שומעת את זה, הא?" עוד קינה מוזרה נפלטה מפיו, מהדהדת

בצליל מפחיד. הוא נצנץ לרגע, ואז התפזרו בחטף העלים ליד המקום שבו ריחף, בשל משב רוח רחוס.

"ווינסטון גלאגר?" שאלתי.

רוח הרפאים הפנתה את מבטה לאחור, ממש כאילו ציפתה לראות מישהו מאחוריה.

"עו?" אמרתי בקול ברור יותר.

"היא לא יכולה לראות אותי..." אמר, כנראה לעצמו.

"אני יכולה, ועוד איך!" ניגשתי אליו בתחושת הקלה, כי השתוקקתי

כל כך להסתלק כבר מהמקום המפחיד הזה. "זאת המצבה שלך? אם התשובה היא כן, הלילה הוא ליל המזל שלך."

העיניים הקטנות האלה התכווצו עוד יותר. "את יכולה לראות

אותי?"

הוא היה כזה סתום גם כשהיה בחיים? תהיתי בלי קשר. "כן,

אני רואה אנשים מתים. מי יכול היה לנחש? עכשיו בוא נדבר. אני

מחפשת אנשים שמתו בזמן האחרון, ושמעתי שאתה תוכל לעזור

לי."

היה כמעט מצחיק לראות את תווי פניה השקופים של הדמות

משתנים מארשת של ספקנות להבעה לוחמנית. לא היו לו שרירי

פנים, כמובן. האם רק הזיכרון שלהם הוא זה שאפשר לו להזעיק

פנים?

"תסתלקי מכאן או שהקבר יבלע אותך ולא תצאי מכאן לעולם!"

בחי, כמה שהוא היה מפחיד. אילו היה מאיים עליי בכלי נשק

כלשהו, הייתי מתחילה לדאוג.

"אני לא פוחדת מהקבר; נולדתי כשחצי ממני כבר בתוכו. אבל אם

אתה רוצה שאני אסתלק מכאן – פניתי ללכת, "אז בסדר, אבל זה

אומר שאני פשוט אצטרך לזרוק את זה לפח הקרוב."

הבקבוק השקוף עם הוויסקי נשלף מכיס המעיל. כמעט התחלתי

לצחוק כשמבטו התביית עליו כאילו היה בו כוח קסם. האיש הזה הוא

ווינסטון, בכך אין כל ספק.

"מה-היא יש לך שם, גברתי?"

הוא הגה את המילה הראשונה בלחישת תאווה. שלפתי את פקק השעם ונופפתי בו מתחת למקום שבו בערך אמור היה להיות האף שלו.

"ויסקי, ידידי."

עדיין לא הייתי בטוחה לגבי הדרך שבה חשב בונז שאני אמורה לשחד אותו עם הדבר הזה. לשפוך מעט מזה על הקבר שלו? להחזיק את הבקבוק בתוך ערפילי ההתגלמות שלו? או להתיז עליו את המשקה?

ווינסטון השמיע יבבה נוספת, שהייתה יכולה להקפיא את דמו של כל מי שבסביבתו.

"בבקשה, גברתי!" הטון העוין שלו נעלם והתחלף בנימת ייאוש.

"בבקשה, שתי את זה. שתי את זה!"

"אני?" פערתי את פי בתדהמה. "אני לא רוצה לשתות!"

"אה, תני לי לטעום מזה דרכך, בבקשה!" הוא התחנן.

לטעום את זה דרכי. עכשיו הבנתי למה בונז לא הסביר לי קודם איך לפתות את ווינסטון. זה מה שמגיע לי על כך שבטחתי בערפד, אפילו בדברים השוליים ביותר! שלחתי לעבר הרוח מבט נרגז והבטחתי לעצמי שאנקום ביצור לילי מסוים, עם עור חיוור וחום-גוף בטמפרטורת החדר.

"בסדר. אני אשתה קצת, אבל בתמורה תצטרך למסור לי את שמותיהן של הנערות שמתו באזור הזה. אבל לא אלו שמתו בתאונות דרכים או ממחלות. רק אלו שנרצחו."

"תקראי עיתונים, גברתי. למה את צריכה אותי בשביל זה?" הוא

נבח. "עכשיו תשתי את הוויסקי!"

כל כך לא התחשק לי לקבל הוראות מאדם מת נוסף. "נראה שתפסתי אותך כלילה גרוע," אמרתי בחביבות. "אז אני פשוט אניח לך ואלך..."

"סמנתה קינג, בת שבע-עשרה, מתה אתמול כלילה אחרי שדיממה

למוות!" הריע. "בבקשה!"

אפילו לא הייתי צריכה לבקש ממנו שיגייד לי מה הייתה סיבת

המוות. מסתבר שהוא חשק מאוד באלכוהול הזה. רשמתי את הפרטים בפנקסי וקירבתי את הבקבוק לפי.

"אלוהים אדירים!" פלטתי בקול חנוק כעבור כמה רגעים, ובקושי שמתי לב שכל דמותו של ווינסטון צוללת ועוברת דרך הגרון שלי כאילו נורתה מקנה רובה. "איכסס! יש לזה טעם של נפט!"

"אה, המתיקות!" ענה בקול מלא התלהבות, כשיצא מצידו השני של הצוואר שלי. "עע-וד! תני לי עוד!"

המשכתי להשתעל וגרוני צרב. לא ידעתי אם זה בגלל המשקה או בגלל רוח הרפאים.

"שם נוסף, הצלחתי להגיד בקושי, "ואז אשתה עוד."

כבר לא היה צורך לבקש ממנו פעמיים. "ויולט פרקינס, בת עשרים ושתיים, מתה ביום חמישי שעבר מחניקה. בכתה כל הדרך למעלה."

הוא לא נשמע עצוב במיוחד בגללה. ידו התנופפה בקוצר רוח לעברי, קצותיה מעורפלים. "קדימה!"

שאיפה אחת עמוקה, ועוד קצת מהמשקה במורד הגרון. השתעלתי בדיוק כמו בפעם הקודמת, ועיניי דמעו.

"למה שמישהו ירצה לשלם בעד הרפש הזה?" הצלחתי לפלוט אחרי שנשמתי. גרוני עדיין כאב כשווינסטון יצא ממנו, ואז ריחף

חזרה ועמד מולי.

"חשבת שלקחת ממני את השתייה לנצח, אה, סימס?" צעק ווינסטון לעברו של הפנטום עטוי הברדס, שעבר לידינו. הוא לא הגיב. "טוב,

תראה מי שותה עכשיו, בזמן שאתה נידון לשוטט לנצח מעל הצוק הזה! הלגימה הזאת היא לחיך, ג'ון היקר! כרמן ג'ונסון, בת עשרים

ושבע, דיממה למוות לפני עשרה ימים. שתי, גברתי! והפעם קחי לגימה כמו אישה אמיתית, לא כמו תינוקת מגרגרת!"

התכוננתי בו בהשתאות. מכל הדברים בעולם נראה, כי הדבר שהוא התגעגע אליו יותר מכול הוא אלכוהול. "אתה מת ואתה עדיין

אלכוהוליסט. זה מה זה עקום!"

"עסקה זאת עסקה!" הוא ירה. "שתי!"

"שמוק, מלמלתי בשקט ובחנתי את הבקבוק בלי חשק. בהשוואה

לדבר הזה היה לג'ין טעם של מי סוכר. בונז ישלם על זה, נשבעתי לעצמי. ולא רק עם יתר כסף. זה יותר מדי טוב בשבילי.

כעבור עשרים דקות היו בפנקסי שלושה-עשר שמות נוספים, הבקבוק היה ריק, ואני התנודדתי על רגליי. אילולא הייתי כל כך מסוחררת, הייתי המומה ממספר הנערות שנרצחו בחודשים האחרונים. נדמה לי ששמעתי את המושל מתפאר בטלוויזיה על מגמת הירידה ברמת הפשיעה? נראה שהשמות ברשימה שלי העידו על ההפך. ספרו לילדות המסכנות האלה, שרמת הפשיעה בירידה, ואני בטוחה שאף אחת מהן לא תסכים עם זה.

ווינסטון נשכב על הרצפה, ידיו על כרסו, וכשפלטתי גיהוק ארוך, הוא חייך כאילו גם הסרעפת שלו השתחררה.

"אה, גברתי, את מלאך. את בטוחה שלא נשארה עוד איזו טיפה? אני עשוי להיזכר בעוד מישהי..."

"קפוץ לי," אמרתי בגסות ושחררתי גיהוק נוסף. "הבקבוק ריק. תצטרך להגיד לי את השם בכל מקרה, אחרי שאילצת אותי לשתות את כל מי הביוב האלה."

ווינסטון שלח לעברי חיוך ערמומי. "תחזרי עם בקבוק מלא, ואני אספר לך."

"רוח רפאים אגואיסט," מלמלתי והסתלקתי משם בצעדים כבדים.

הצלחתי ללכת מטרים ספורים, ופתאום הרגשתי אותה תחושת עקצוץ, אלא שהפעם לא בגרוני.
"היי!"

הסתכלתי למטה והספקתי לראות את דמותו השקופה והמגחכת של ווינסטון יוצאת בריחוף ממכנסיי. הוא צחקק גם כשטפחתי על גופי וניתרתי מעלה ומטה בזעם.

"חזיר שיכור מטונף!" ירקתי בזעם. "בן זונה!"
"ערב טוב גם לך, גברתי!" קרא אחריי, כשקצות דמותו המעורפלת החלו להתפוגג. "תחזרי בקרוב!"
"אני מקווה שהתולעים יחרכנו על הגופה שלך!" עניתי לו. בזה

הרגע הצליחה רוח רפאים להיכנס לי לתחתונים. אפשר לרדת נמוך
מזה?

בונזו יצא מאחורי השיחים, שהיו במרחק חמישים מטר בערך ממני.
"מה קרה, חתלתולה?"

"אתה! אתה עבדת עליי! אני לא רוצה יותר לראות אותך או את
הבקבוק עם הנוזל הרעיל שלך!"

ואז השלכתי את הבקבוק הריק לעברו. ניסיתי, לפחות. הבקבוק
החטיא את המטרה בארבעה מטרים בערך.

הוא הרים את הבקבוק בתדהמה. "שתית את כל הדבר המחורבן
הזה? היית אמורה לשתות רק כמה לגימות!"

"אתה אמרת את זה? אמרת לי?" הוא הגיע אליי בדיוק ברגע
שהרגשתי שהאדמה מתחילה לנטות על צידה. "לא אמרת כלום.

השגתי את השמות, וזה מה שחשוב, אבל אתם, הגברים... כולכם אותו
דבר. חיים, מתים, אל-מתים – כולכם סוטים! סוטה מין שיכור נכנס

לי לתוך המכנסיים! אתה יודע כמה זה לא היגיני?"
בונזו תמך בי וזקף את גופי. הייתי מוחה, אבל לא הצלחתי להיזכר

איך עושים את זה. "מה קרה?" שאל.
"ווינסטון התגלה בתוך התחתונים שלי, זה מה שקרה!" הכרזתי

ופלטתי שיהוק קולני.
"לעזאזל, חתיכת רוח מטונף ושטוף זימה!" צעק בונזו לכיוון בית

הקברות. "אם הצנרת שלי הייתה עדיין מתפקדת, הייתי חוזר לשם
ומשתין על הקבר שלך!"

נדמה לי ששמעתי צחוק. או אולי הייתה זו רק הרוח.
"עזוב את זה." משכתי את מעילי, והשענתי עליו את כל כובד

משקלי. לא היו לי אפשרויות רבות – זה או ליפול ארצה. "מי הנערות
האלה? צדקת, רובן נרצחו על ידי ערפדים."

"זה מה שחשבתי."
"אתה יודע מי עשה את זה?" בלעתי חצי מן המילים, כי הפה שלי

לא עבד כל כך טוב. "ווינסטון לא ידע. הוא פשוט ידע מי הן ואיך הן
מתו."

"אל תשאלי אותי, כי אני לא מתכוון לספר לך, ולפני שתעלי את זה בדעתך – לא, לי לא היה שום קשר לזה."
 אור הירח שזרחה מעלינו גרם לעורו להיראות חלק וזוהר מהרגיל.
 הוא המשיך לבהות למרחוק, ועם לסתו המהודקת בכעס נראה אכזרי ויפה מאוד בריזמנית.

"אתה יודע מה? פתאום, באופן מאוד לא הולם, התחלתי לצחקק.
 "אתה יפה. אתה כל כך יפה."

בונז החזיר לי מבט. "לכל הרוחות. את תשנאי את עצמך בבוקר משום שאמרת את זה. את כנראה שיכורה לגמרי."
 עוד צחקוק. הוא היה מצחיק. "אני כבר לא."

"וראי." הוא הרים אותי. העלים התפצחו חלושות תחת כפות רגליו בשעה שנשא אותי על ידיו. "אילולא היית חצי־מתה, מה ששתית עכשיו היה הורג אותך. קדימה, חמודה. בואי ניקח אותך הביתה."
 עבר זמן רב מאז שהייתי בזרועותיו של גבר. ייתכן, כמובן, שבונז כבר נשא אותי קודם בזרועותיו כשהייתי מעולפת, אבל זה לא נחשב. עכשיו הייתי מאוד מודעת לחוזה המוצק שלו, שהתחכך בגופי, לקלות שבה נשא אותי ולריח הממש נעים שלו. זה לא היה ריח של בושם – הוא אף פעם לא שם בושם. זה היה ניחוח נקי וייחודי לו, והריח הזה היה... משכר.

"אתה חושב שגם אני קצת יפה?" שמעתי את עצמי שואלת.
 משהו שלא יכולתי לקרוא לו בשם הבזיק בפניו.
 "לא, אני לא חושב שאת קצת יפה. אני חושב שאת הבחורה הכי מהממת ביופייה שראיתי בחיי."
 "שקרן," נשמתי נשימה עמוקה. "הוא לא היה עושה את זה אילו הייתי יפה. הוא לא היה הולך איתה."
 "מי?"

התעלמתי משאלתו ושקעתי בזיכרונות. "אולי הוא ידע. אולי באיזשהו מקום מאוד מאוד עמוק הוא הרגיש שיש בי רוע. הלוואי שלא הייתי נולדת כזו. הלוואי שלא הייתי נולדת כלל."
 "תקשיבי לי, חתלתולה," התפרץ בונז לדבריי. בזמן שקיטרתי,

כמעט שכחתי מקיומו. "אני לא יודע על מי את מדברת, אבל אין כך רוע. אפילו לא טיפה. אין כך שום דבר לא בסדר, ושילך לעזאזל כל מי שלא יכול לראות את זה."

הטלתי את ראשי בזרועותיו. כעבור רגע חלף הדרכוך שלי, והתחלתי שוב לצחקק.

"מצאתי חן בעיני ווינסטון. כל עוד יש לי אלכוהול, אני תמיד יכולה לצאת עם רוח רפאים!"

"צר לי להודיע לך, מותק, אבל לך ולווינסטון אין עתיד יחד."
 "מי אמר?" צחקתי ושמתי לב שהעצים נוטים על צידם. זה היה מזור, ונדמה היה לי שהם גם מסתובבים.

בונזו הרים את ראשי. מצמצתי. העצים חזרו והתיישרו! ואז יכולתי לראות רק את פניו, רוכנות ומתקרבות אליי.
 "אני אמרתי."

היה נדמה שגם הוא מסתובב. אולי הכול מסתובב. ככה הרגשתי.

"אני שיכורה, נכון?"

כיוון שמעולם לא השתכרתי, הייתי זקוקה להבהרה בעניין.

הנחרה שפלט דגדגה את פניי. "שיכורה להפליא."

"שלא תעז לנשוך אותי," אמרתי כששמתי לב שפיו נמצא במרחק כמה סנטימטרים בלבד מצווארי.

"אל תדאגי, זה הדבר האחרון שחשבתי עליו."

הגענו אל הטנדר. בונזו נשא אותי אל הכיסא שליד הנהג והניח אותי על המושב. צנחתי עליו בכבדות, ופתאום הרגשתי עייפה.

הוא סגר את דלת הנהג, והמנוע רטט והתעורר לחיים. המשכתי לזוז במקומי ולחפש תנוחה נוחה, אבל תא הנהג בטנדר שלי היה צר וקטן.

"בואי," אמר בונזו כעבור כמה דקות, ומשך את ראשי למטה, אל ירכיו.

"חזיר!" צרחתי, והזדקפתי מהר כל כך, עד שהלחי שלי נחבטה בהגה.

הוא רק צחק. "תגידי לי, איזה ראש מלוכלך יש לך? לא היית

צריכה למהר לקבוע שווינסטון הוא שיכור סוטה. על ראש הגנב בוער הכובע, אם את שואלת אותי. אני מבטיח לך שהכוונות שלי היו מכובדות לגמרי."

בחנתי חליפות את ירכיו ואת דלת הטנדר הנוחה להפליא, ושקלתי את האפשרויות העומדות בפניי. ואז צנחתי בחזרה למטה, הנחתי את ראשי על ירכו ועצמתי את עיניי.
"תעיר אותי כשנגיע הביתה."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן